

再少年

Vol.1

ฉวีเทชชีเยินเต๋อ (綠野千鶴) เขียน
qMondae ulla สืออ้าว (-时六-) ภาพ

ที่นักรบ
การกิจ
พิชิตหัวใจ
คุณเลดี้

คำนำ

ใครจะไปคิดว่าเด็กหนุ่มอายุ 18 คนหนึ่งจู่ๆ ก็ทะลุมิติไปยังอนาคต โผล่มาเป็นตนเองในวัย 28 ปี!

จาก 'ลู่อีวอวี' เจ้าของนามปากกา 'จับปลาบนดินแล้ง' เด็กมหาวิทยาลัยที่หารายได้ระหว่างเรียนหนังสือจากการเขียนนิยายลงเว็บไซต์ไปวันๆ กลับกลายมาเป็น 'ลู่อีวอวี' ประธานหนุ่มแห่งบริษัทเงินอวีเทคโนโลยีไปซะนี่ นอกจากวิถีชีวิตใหม่ที่ได้อะไรแบบกะทันหันแล้ว ยังมีสิ่งที่เรียกว่า 'สมองอัจฉริยะ' คอยอำนวยความสะดวกให้เขาอีกต่างหาก

แต่สิ่งที่ทำให้ลู่อีวอวีงงงงวยเป็นไก่ตาแตกคือการพบว่าเขายังได้จดทะเบียนสมรสอย่างถูกต้องตามกฎหมายกับ 'หมิงเยียน' รุ่นพี่ที่เขาแอบชอบสมัยเรียนอีกด้วย!

ดูเผินๆ เรื่องเหมือนจะดี ทว่าอุปสรรคคือเขาดันโผล่มาตอนที่บริษัทเกิดวิกฤตทางการเงินอย่างหนัก ข้าหมิงเยียนยังมาขอหย่าอีก เขาจึงต้องหาทางกอบกู้บริษัทที่ตนสร้างมากับมือให้กลับมายิ่งใหญ่ ทั้งยังต้องหาทางรั้งให้รุ่นพี่ที่รักคนนี้ยังคงอยู่เคียงข้างเขาตลอดไป

สุดท้ายแล้วอะไรกันที่ทำให้เขาทะลุมิติมายังอนาคตแบบนี้ เขาจะสร้างความยิ่งใหญ่ให้บริษัทได้หรือไม่ รวมถึงการทำความเข้าใจในความสัมพันธ์ระหว่างเขากับหมิงเยียนไปจนถึงสาเหตุที่ทำให้อีกฝ่ายขอหย่า...ขอเชิญทุกท่านไปหาคำตอบพร้อมๆ กันกับ 'ตื่นมารับภารกิจพิชิตหัวใจคุณสามี' เล่มแรกได้เลย

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เฮอร์วาย

แนะนำตัวละคร

- * ลู่อวี นักศึกษามหาวิทยาลัยที่อยู่ๆ ก็ทะลุมิติไปยังอนาคตที่ตนเองกลายเป็นประธานบริษัทเงินอวี่เทคโนโลยี ทั้งยังพบว่าได้แต่งงานกับคนที่ตนแอบชอบอีกด้วย
- * หมิงเยี่ยน หนึ่งในหุ้นส่วนของเงินอวี่เทคโนโลยี คู่ครองของลู่อวี ตามกฎหมาย ทางหนึ่งช่วยพยุงเงินอวี่ อีกทางหนึ่งยังต้องคอยช่วยกู้วิกฤตให้กิจการของครอบครัวตนเองด้วย
- * หยางเฉิน เพื่อนสนิทลู่อวีตั้งแต่สมัยเรียน พอเรียนจบก็ถูกลู่อวีชักชวนมาก่อตั้งบริษัทด้วยกัน หัวล้านเพราะชีวิตนี้อุทิศให้แก่งานที่ตัวเองรัก
- * จ้าวเยี่ยนซิง ประธานของซิงฉวีแคปิตอล พยายามตามตี๋หมิงเยี่ยนเพื่อให้เงินอวี่มาลงทุนกับบริษัทตน ไม่ถูกกับลู่อวี
- * ลู่ตงตง เดิมเป็นตัวละครหลักในเรื่อง 'เงือกจอมราชัน' ที่ลู่อวีเขียนต่อมากลายเป็นสมองอัจฉริยะของลู่อวี มีความฉลาดหลักแหลม ซื่อสัตย์
- * เลิ่นไป่สุ่ย เดิมเป็นตัวละครหลักในเรื่อง 'เรือนทองคำ' ที่ลู่อวีเขียนต่อมากลายเป็นสมองอัจฉริยะของหมิงเยี่ยน แครพแค้หมิงเยี่ยน เป็นคู่กัดกับลู่อวี

บทที่ 1

ข้ามเวลา

แต่ๆๆๆ แต่ๆๆๆ

ภายในหอพักมหาวิทยาลัย ลู่วีกำลังเคาะแป้นคีย์บอร์ดด้วยความเร็วสูง นิ้วทั้งสิบเดินระบำนจนแทบเห็นเป็นภาพเบลอ

ช่วงนี้เขาอาศัยการเขียนนิยายลงเว็บไซต์หาเงิน กำลังเขียนถึงตอนที่ พระเอกชำระแค้นไล่สังหารไปทั่วทุกหนแห่ง แล้วแป้นพิมพ์เ็นตึกก็ถูกเขา ทบดั่งบั้ง รวากับจะทำลายให้แตกเป็นเสี่ยงๆ

จู่ๆ โทรศัพท์มือถือบนโต๊ะก็แผดเสียง

ลู่วีกำลังสงสัยตามอง 'สายจากลูกพี่ลูกน้องสาว' ที่ทั้งแสบและ ระคายลูกตา ก่อนจะยกมือขึ้นกดปิดเสียง

รุมเมตยืนหัวออกมาจากโต๊ะข้างๆ "เหล่า* ลู่วีก็คีย์บอร์ดดีๆ ไว้ สักอันเถอะ ถ้าเราจะเป็นเทพด้วยการเขียนนิยาย งั้นก็ต้องมีอาวุธชั้นเทพก่อน ถูกไหม"

ลู่วีกยกมือขึ้นดันหัวรุมเมตกลับไปโดยไม่แม้แต่จะมอง "มีแต่พวก ไปก่อนเท่านั้นแหละที่ต้องพึ่งปัจจัยภายนอก ยอดฝีมือของจริงแค่กึ่งไฟ ก็ไร้เทียมทาน"

เขากำลังจะพิมพ์ต่อ โทรศัพท์มือถือที่ปิดเสียงและคว่ำจอหนีก็สั้นครืดๆ แล้วก็ครืดๆ จากนั้นก็ครืดๆ อย่างไม่หยุด จนร่วงจากขอบโต๊ะ

* เหล่า เป็นคำที่ใช้เรียกคนสนิท

ลู่อวีหียบขึ้นมาก่อนเห็นข้อความที่เด้งขึ้นมาบนหน้าจออย่างต่อเนื่อง

'ลู่อวี! ทำไมถึงไม่รับสาย?'

'พี่รู้ใหม่ว่าลูกกับป้าเสียใจแค่ไหน? ทำไมถึงใจเหี้ยมขนาดนี้!'

'ตระกูลลู่อเลี้ยงดูพี่มาสิบแปดปี อาหารดีๆ เสื้อผ้าสวยๆ ก็มีให้พี่ตลอดถึงพี่จะไม่สำเหนียกบุญคุณ รู้จักแต่เรียกร้องความสนใจแข่งกับน้องชายก็เถอะแต่พี่จะทำตัวเงื่องเงายจะเป็นจะตายให้ใครดูตอนนี?'

ลู่อวีขมวดคิ้วไล่อ่านจนจบก็ตอบกลับไวจี

'สำนึกบุญคุณใช้แบบนี้ เธอใช้คำผิดแล้ว'

กดส่งเสร็จก็กดบล็อกต่อทันที

โลกกลับมาเงียบสงบ แต่ความคิดที่กำลังใช้เขียนนิยายถูกขัดจังหวะไปแล้ว

ลู่อวีส่งเสียง "จี้" ด้วยความหงุดหงิด ยกมือข้างหนึ่งขึ้นเสยผมไปข้างหลังก่อนจ้องข้อความบรรทัดสุดท้ายที่เขียน

'ตัวตนมนุษย์เงือกสายพันธุ์ประหลาดถูกเปิดโปง เขาไม่ใช่เด็กดีที่มีผลการเรียนยอดเยี่ยม เปี่ยมด้วยคุณธรรมซึ่งใครๆ ต่างชื่นชมคนนั้นอีกต่อไปแล้ว หากแต่เป็นลูกสัตว์นอกคอกนอกกริดที่หากถูกกำจัดก็จะเป็นที่ปรีดาของทุกคน'

ย่อหน้านี้เขียนถึง 'ลู่อตงตง' พระเอกของเรื่อง เดิมทีลู่อตงตงเป็นเด็กมัธยมปลายธรรมดาคนหนึ่ง แต่วันหนึ่งถูกเปิดโปงตัวตนว่าแท้จริงแล้วเขาไม่ใช่มนุษย์ หากแต่เป็นเงือกตัวหนึ่งที่ปะปนอยู่ในกลุ่มคน บัดนี้ถูกผู้คนหักหลัง ญาติมิตรหันหลังให้ คนทั้งโลกมองเป็นศัตรู

เหมือนกับตัวเอง อยู่ในตระกูลลู่มาสิบแปดปีแต่ถึงอย่างไรก็ไม่ใช่นักตระกูลลู่ เมื่อแผ่นกระดาษบนหน้าต่างชั้นนี้ถูกเจาะขาด* ความอ่อนโยนจอมปลอมก็หมดใหม่ปลิวหายไปดังเถาถ่าน

ลู่อวี่จับปลายนิ้ว สูดลมหายใจเข้าลึกๆ แล้วพิมพ์ต่อ

'เขาต้องการ และเขาก็ควรจะรู้สึกเช่นนั้น ฉีกทิ้งโลกอันแสนจอมปลอมนี้ทิ้งเสีย เขาไม่ต้องการความอ่อนโยน ไม่ต้องการความสงสาร เขาเป็นเทพแห่งเจ็ดคาบสมุทร ประมุขแห่งเผ่าวิปลาต ทรงเลิบลมกริบของเขาสามารถฉีกทิ้งขุนเขาให้แหลกลาญ หางเงือกของเขาเพียงสะบัดก็ปลุกคลื่นยักษ์ได้เป็นพันเป็นหมื่นลูก สั่นกลัวเสียสิ เจ้าพวกมนุษย์โลกตัวเล็กจ้อยและโง่เขลาทั้งหลาย!'

ดิง!

แอฟฟิเคชั่นเซตพลาตั้นดังขึ้นมาส่งเสียงแจ่มเจี้ยนแสนไพเราะเพราะพริ้งที่มีเฉพาะเวลากดรับแจ่มเจี้ยนจากแอ็กเคานต์หนึ่งเป็นพิเศษ หน้าต่างเซตที่กะพริบถูกทำเครื่องหมายว่า 'เทพบุตร'

เทพบุตรส่งรูปหนึ่งมาให้ แล้วบอกอย่างเกรงอกเกรงใจว่าไม่พอใจตรงไหนสามารถบอกให้เขาแก้ไขได้

ในรูปเป็นมนุษย์เงือกเวอร์ชันจิ๋วตัวอวบอ้วน มีน้อยกลมๆ ชูตรีศูลที่อุ้งหางปลาอบแสงสีฟ้าเรืองรองโค้งงอแบบผีนๆ เพราะหางสั้นเกินไป น่ารัคน่าขังสุดๆ

ลู่อวี่ที่ตอนแรกยังหน้าบูดบึ้งดูร้าย อารมณ์ยังคงจมอยู่ในการเขียนนิยายพอได้เห็นสิ่งนี้มุมปากสองฝั่งก็ยิ้มอย่างควบคุมไม่อยู่ ทั้งใบหน้าบิดเบี้ยวขยับไปหมด

รูมเมตเห็นเขาเป็นอย่างนั้นก็หัดคอกลัวๆ "เหล่าลู๋ นายโอเคไหมวะ"

* แผ่นกระดาษบนหน้าต่างชั้นนี้ถูกเจาะขาด มาจากสำนวน 'เจาะกระดาษปะหน้าต่างจนขาด' อุปมาถึงการพูดเปิดอก หรือพูดเรื่องราวให้ชัดเจน

ลู่อวี่ไม่ทันได้ปรับสีหน้าตัวเอง ชี้น้ำจ้อด้วยมือสั้นระริก "หมิงเยียน..."

เหมือนเขาเพิ่งจะตั้งสติได้ ลู่อวี่ก็รู้สึกว่่าน้ำจ้อในตบึกไม่อาจแสดง ความงดงามของภาพนี้ออกมาได้ทั้งหมด ลู่อวี่รับมองหาแท็บเล็ต เปิดรูป ชูขึ้น ประหนึ่งลิงบาบูนเฒ่าซุราราชารสสีห์เกิดใหม่ในหนังการ์ตูน ทั้งภาคภูมิ ทั้งเลื่อมใส "หมิงเยียนวาดรูปให้ฉัน! เขาต้องชอบฉันแน่ๆ"

รุมเมตที่ถูกแท็บเล็ตจ้อประชิดหน้าอับจนคำพูด "ก๊น่ายจ่ายสามร้อยໄໝ* จ้างวาดตัวละครในนิยายให้นายไม่ใช่หรือไง" การซื้อขายแบบที่มือหนึ่งยื่นเงิน อีกมือหนึ่งยื่นผลงานให้มันเกี่ยวกับเขาชอบนายตรงไหนกันพะ

ลู่อวี่ตอบหัวรั้งนงของรุมเมตไปหนึ่งบ่าบ "นายจะไปเข้าใจอะไร เขาเป็น คุณชายใหญ่ ก้อแค่สามร้อยໄໝจะมาแครงทำไม นายเคยเห็นเขารับงานคนอื่น ด้วยเหรอก ก๊ไม่!"

รุมเมตเกาหัว "ถ้าพูดอย่างงั้น..."

"แถมนี้ไม่ใช่แค่รูปธรรมดาณะ นี่เป็นตัวละครที่ฉันสร้างขึ้นมา แล้วเขา วาดให้ บัดเศษขึ้นกับบ่นว่่านี่คือลูกของพวกเราสองคน" ลู่อวี่น้ำเสียงมันนอกมันใจ "มีลูกด้วยกันแล้ว เขาจะปฏิเสธไม่ให้ฉันตามจีบเหรอก ไม่มีทาง!"

รุมเมต "ปะ...แบบนี้ก็ได้ด้วยเหรอก"

ลู่อวี่ยัดแท็บเล็ตใส่อ้อมแขนรุมเมต "มา อุ่มหลานคนโตของนายชะติ รอกเขาโตแล้วจะได้รู้จักกตัญญูกับนาย"

รุมเมตอุ่มหลานชายสองมิติที่เพิ่งออกมาจากเตาหมาดๆ แบบงๆ พलगมองลู่อวี่กระโดดโลดเต้นถึงขั้นตลังกากลับหลังอยู่ในหอพักอย่างลึงโลด

เขารู้ว่าลู่อวี่ชอบหมิงเยียนมานานมากแล้ว แล้วก็รู้ว่่าการตอบรับจาก เดือนคณะวิจิตรศิลป์ผู้สูงส่งเย็นชาคนนั้นเป็นสิ่งที่หาได้ยากยิ่ง แต่ก็เข้าใจถึงความระริกกระริ้งเงินเกินเหตุของลู่อวี่อยู่ดี

"ลู่อวี่!"

ลู่อวี่ที่ตีใจจนตัวลอยได้ยินเสียงตีนตระหนกของรุมเมต วินาทีต่อมา ภาพตรงหน้าพลันมีดสนิท ไม่ได้ยินเสียงอะไรทั้งนั้น

* ໄໝ หมายถึงเงินหยวนที่ใช้ในภาษาพูด

เกิดอะไรขึ้น

เขาคงไม่ได้ล้มหัวกระแทกพื้นหรอกนะ

ลู่อูรู้สึกเหมือนตัวเองถูกโยนเข้าถึงเครื่องซักผ้า หมุนตัวไปมาไม่รู้กี่รอบ
ศีรษะถูกเบียดทับ กระแทก คอถูกหักงอ ดึงยืด

"เฮือก!" ความเจ็บปวดแสนสาหัสบีบให้ลู่อูรู้สึกเสียงโหยหวนแหบพร่า
ออกมาอย่างยากลำบาก เขาตื่นทรมันทรมานใจไม่ออกท่ามกลางความมืด
ก่อนเบิกตาโผลง

สิ่งที่ปรากฏเข้ามาในสายตาของเขาคือเพดานแสนหรูหรา ใต้ร่างเป็น
พื้นพรมหนานุ่ม

ลู่อูมั่นใจว่ามหาวิทยาลัย T ของพวกเขา ไม่ว่าจะด้านความแข็งแกร่ง
โดยรวมหรือว่าระดับความซับซ้อนก็จัดอยู่ในท็อปสามของประเทศได้แน่นอน
ไม่มีทางที่จะทำเพดานมีลวดลายสีทองหรูหราให้หอพักนักศึกษาแห่งๆ

มันไม่ถูกต้องสุดๆ

ลู่อูเด้งตัวลุกขึ้นนั่งอย่างแรงเป็นปลาคาร์ปดิ้น...แต่ลุกไม่ขึ้น ร่างกาย
หนักอึ้งมาก ไม่มีกำลังเหมือนปกติเลยสักนิด แขนขาไร้คำสั่งจากสมองซ้ำ
ไปเกือบหนึ่งวินาทีอย่างกับขึ้นสนิม

"เสีย ใครมันลักพาตัวข้ามาพะ" ลู่อูได้แต่ใช้แขนยันตัวเองลุกขึ้นนั่งช้าๆ
มองไปรอบๆ พลังร้องไห้อวสานเสียงดัง "จะบอกพวกแกให้ จับข้าไปก็ไม่มี
ประโยชน์หรอก ข้าตัดขาดกับพวกตระกูลลูไปแล้ว พวกแกไม่ได้ไปสักแดงเดียว
หรอก"

ไม่มีใครตอบ

ที่ที่เขาอยู่ตอนนี้ในห้องหรูระดับประดาฟุ้งเฟ้อ น่าจะเป็นห้องหนังสือ
สองฝั่งผนังเป็นตู้หนังสือบิลทอนสูงถึงเพดานห้อง จอโปรเจกเตอร์ขนาดใหญ่
เต็มผนังด้านหลังกำลังถ่ายทอดข่าวหนึ่งซ้ำๆ

"ไม่กี่วันก่อนหน้านี้ แผนการเปิดขายหุ้นสู่ตลาดหลักทรัพย์ของเงินอวี
เทคโนโลยีถูกระงับ ตลาดภายในประเทศยังคงขาดความเชื่อมั่นในเงินอวี
เทคโนโลยี บณตลาดผู้ช่วยสมองอัจฉริยะกำลังแข่งขันกันอย่างดุเดือด แต่

เงินอวีเทคโนโลยีไม่ได้สร้างผลงานที่จุดกระแสนานถึงหนึ่งปี คนไม่น้อยยคิดว่าลู่อวี่เป็นเจียงหลางหมดสิ้นพรสวรรค์*..."

"ไร้สาระ!" ลู่อวี่ครว้งเท้าแตะที่เท้าขึ้นมาปา "ฉันเพิ่งจะเขียนผลงานดั่งระเบิดไป มันจะ..."

เดี๋ยวนะ เงินอวีเทคโนโลยีคืออะไร

เขาเป็นแค่เด็กมหาวิทยาลัยปีสอง ยังไม่เคยเปิดบริษัทเทคโนโลยีอะไรเลยด้วยซ้ำ

ลู่อวี่ดูหน้าจอละเอียด ภาพในข่าวคือด้านหน้าตึกบริษัทที่มีชื่อว่า 'เงินอวีเทคโนโลยี' หน้าต่งเล็ก ๆ ขึ้นรูปถ่ายของบุคคลผู้ประสบความสำเร็จที่แต่งชุดสูทรองเท้านั่งสุดเนียบ แล้วเขาคอนนั้นก็ดูเหมือนลู่อวี่ที่ดูโตขึ้นมานิดหน่อย มุมขวาล่างของหน้าจอปรากฏวันที่ '9 พฤศจิกายน 2033'

ปี 2033!

โกหกน้า ตอนนี่น่าจะปี 2023 สิ เขาเพิ่งจะก้าวเข้าสู่ทอมแรกของมหาวิทยาลัยปีสองเองนะ อีกตั้งสิบปีถึงจะปี 2033

ใจรักพาตัวส่มัยนี้สบายอกสบายใจกันจริง ๆ ยังมีอารมณ์มาเล่นเกมห้องไซบริดนากับเขาด้วย

ลู่อวี่ร้อง "ซิ" หนึ่งที่หันไปสำรวจของประดับตกแต่งในห้อง ทว่าในใจกลับรู้สึกสะพริงอย่างที่สุด มีเวลามาจัดฉากชะชับซ้อนแบบนี้ ต้องไม่ใช่แค่การลักพาตัวธรรมดาแน

จากนั้นเขาก็เห็นกระจกบานหนึ่ง...

ลู่อวี่มองใบหน้าผู้ใหญสภาวิดโรยของตัวเองในกระจกอย่างเหลือเชื่อ เขาเช็ดไ้ต่าสี่เหลี่ยมคล้าและลูบเครารกรุงรัง "ถ้านี่เป็นการแต่งหน้าก็ใช้เทคนิคดีเกินไปแล้วมั้ง"

จั่งหะการหายใจเริ่มถี่กระชั้น เขากะระชาทชุดนอนที่เลอะคราบไวน์แดงเผยรอยแผลเป็นรูปร่างเหมือนดอกไม้ไฟบนหน้าอกขาวซีด

* เจียงหลางหมดสิ้นพรสวรรค์ หมายถึงคนที่เคยมีความสามารถหรือพรสวรรค์สูงส่ง แต่ตอนนี้งหมดความสามารถหรือหมดไอดี ไม่สามารถสร้างสรรคผลงานดี ๆ ได้อีกต่อไป

นี่คือร่างกายของลู่อวี่ แต่ไม่ใช่ลู่อวี่ที่อายุสิบแปดคนนั้น

เขาข้ามเวลา ข้ามเวลามายังอนาคตสิบปีข้างหน้า

ในฐานะนักเขียนนิยายออนไลน์ที่อ่านนิยายมาแล้วนับไม่ถ้วน ลู่อวี่
 รู้อยู่แะใจดีว่าถ้าย้อนเวลากลับไปสิบปีก่อน นั้นเรียกว่าดัชนีทองคำ* ของ
 การเกิดใหม่ แต่ถ้าข้ามเวลาไปสิบปีข้างหน้า นั้นนะหลุมฝังศพของแท้
 เขาเก็บข้อมูลได้น้อยกว่าคนทั่วไป มีหน้าที่ยังเสียร่างกายอันนุ่มนวลกำยำ
 ไปอีก!

"แค่ดีลังกาที่หนึ่งก็ถึงกับข้ามเวลาเลยหรอ ซุนหงอคง** ยังทำไม่ได้
 ขนาดนี้เลยใหม่ ชีวิตวัยรุ่นสิบปีของฉัน แคดีลังกาก็หายวับไปกับตาทั้งอย่างนี้
 เลยอะนะ?" เมื่อมองกล้ำหน้าท้องที่เหลือแค่ก้อนเดียวกับร่องวีไลน์ที่ใกล้จะ
 เลื่อนหายไป ลู่อวี่ก็อดเศร้าโศกไม่ได้

ในฐานะรุกเท้าคนหนึ่ง ถ้าไม่มีกล้ำหน้าท้องหกก้อนขึ้นไป เขาก็
 ไม่สะดวกใจจะลงไปทิ้งขยะใต้ตึกแล้ว!

ต้อง ต้อง!

กริ่งประตูพลันดังขึ้น กดย้าสองทีอย่างร้อนใจ ลู่อวี่ที่กำลังหงุดหงิด
 ง่วงงันปิดปากฉับ ลูกขึ้นยืนเต็มตัวอย่างระแວดระวัง

ไม่รอให้ลู่อวี่เดินไปเปิดประตู คนข้างนอกก็เริ่มกดรหัสด้วยตัวเอง
 เสียงติ๊ดๆ ดังขึ้นแล้วตามมาด้วยเสียงเปิดประตูดังแกร๊ก จากนั้นชายหน้าเหลี่ยม
 สวมเสื้อสูทก็ก๊สดีพาร้อมถุงมือสีขาวก็เดินเข้ามา

ผู้มาใหม่มองเห็นลู่อวี่ก็ชะงักอย่างชัดเจน "คุณชายลู่? ผมคือพ่อบ้านของ
 ตึกนี้ครับ คุณผู้ชายของคุณโทรมาบอกว่าเหมือนคุณจะเป็นลมไป จึงมอบสิทธิ์
 การเข้าถึงให้พวกเราเข้ามาตรวจสอบ ตอนนี้นัดคุณไอเคหรือเปล่าครับ ต้องการ
 ให้เราพาคุณไปโรงพยาบาลไหม"

ลู่อวี่ไม่ค่อยเข้าใจสรรพนามประหลาดๆ อย่าง 'คุณผู้ชายของคุณ' นัก

* ดัชนีทองคำ เป็นค่าแสง หมายถึงได้เปรียบกว่าผู้อื่นเพราะมีความสามารถหรือตัวช่วยที่เหนือกว่า

** ซุนหงอคง เป็นพญาวานรในตำนานเทพของจีน มีอิทธิฤทธิ์มาก ในวรรณกรรมเรื่องไซอิ๋ว ซุนหงอคงปั่นป่วน
 แดนเทพเซียนจนถูกโทษหนักตรึงไว้กับภูเขา 500 ปี จนพระถังซำจั๋งมาปลดปล่อย ซุนหงอคงจึงติดตามไป
 อัญเชิญพระไตรปิฎกที่ชมพูทวีปด้วยและใช้อิทธิฤทธิ์ช่วยปราบปีศาจที่พบเจอระหว่างทาง

แต่เห็นได้ชัดว่านี่ไม่ใช่สิ่งที่จะถามออกไปได้ "ผมน้ำตาลในเลือดตกเลยสะดุดล้มเฉยๆ ไม่เป็นอะไร"

พ่อบ้านของคอนโดฯ ผ่อนลมหายใจโล่งอก ยิ้มพลางพยักหน้า "ครับ ฉันผมไม่รบกวนแล้ว กรุณากดยึนยันบนสมองอัจฉริยะด้วยนะครับ"

สมองอัจฉริยะ?

ลู่อวี่เล็กคิ้วเรียวน้อยๆ โลกอนาคตนี้ทันสมัยจริงๆ เขาก็พอรู้อยู่หรอกว่า สมองอัจฉริยะคืออะไร มันน่าจะเป็นอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ที่ระดับสูงยิ่งกว่า โทรศัพท์มือถือหรือคอมพิวเตอร์ แต่ปัญหาคือไอ้ของที่ว่านั้นมันอยู่ไหนกันล่ะ

เมื่อเห็นเขายังนั่งไม่ไหวติง พ่อบ้านประจำคอนโดฯ ก็มองข้อมือข้างซ้ายของลู่อวี่ด้วยสายตาไม่เข้าใจ

ลู่อวี่ยกมือซ้ายขึ้นตามสายตาของอีกฝ่าย แล้วเห็นเครื่องประดับทรงกลมเหมือนสมาร์ตวอตช์เรือนหนึ่งบนข้อมือ เขาจึงทำที่เป็นกตๆ จิ้มๆ หน้าปิดปากพูดพึมพำ "ยึนยัน..."

หน้าปิดฉายลำแสงสายหนึ่งออกมา พร้อมเสียงพูดของชายหนุ่ม "ท่านพ่อ ท่านต้องการยึนยันว่าพ่อบ้านเข้ามาทำการตรวจสอบและยกเลิกการแจ้งเตือนใช่ไหม"

ลู่อวี่ผ่นลมหายใจ "ใช่"

"รับทราบครับ ท่านพ่อ" สมองอัจฉริยะตอบรับ ก่อนทำการยึนยันกับสมองอัจฉริยะของพ่อบ้านอัตโนมัติ

พ่อบ้านมุ่ปากกระตุก ท่าทางเหมือนอยากจะพูดแต่ไม่พูดออกมา

ลู่อวี่ผ่นคลายลง วางท่าเป็นนายท่านชาย "มีปัญหอะไรหรือเปล่า"

พ่อบ้านยิ้ม "เปล่าครับ สมองอัจฉริยะของคุณชายใช้คำเรียกได้ไม่เหมือนใครดีครับ"

ลู่อวี่ผ่ายมือเตรียมจะปิดประตู "ไม่เห็นจะมีอะไร โทรศัพท์มือถือผมก็เรียกผมว่าพ่อเหมือนกัน" ทุกครั้งที่เปลี่ยนโทรศัพท์มือถือ เขาก็จะบอกกับผู้ช่วยเสียง* AI ของสมาร์ตโฟนว่าเขาชื่อ 'พ่อ'

* ผู้ช่วยเสียง คือแอปพลิเคชันที่ทำให้เกิดการโต้ตอบระหว่างมนุษย์กับเทคโนโลยีผ่านการใช้ภาษาธรรมชาติ

พ่อบ้านอิงไปที่หนึ่ง

ลู่อวีเพิ่งจะได้สติอย่างน่าตกใจว่าเขาอาจจะไม่ควรพูดถึงโทรศัพท์มือถือบางทีสำหรับคนในปี 2033 โทรศัพท์มือถือคงจะกลายเป็นวัตถุโบราณไปแล้ว เหมือนเวลาที่คนในยุคนั้นพูดถึงเพจเจอร์ มันออกจะแปลกเกินไปหน่อย เลยรีบเอ่ยเสริมไปอีกประโยค "เพื่อนๆ ของผมก็เรียกผมว่าพ่อ ปกติมาก ถ้าคุณยินดีจะเรียกด้วยก็ได้นะ"

พ่อบ้าน "..."

ลู่อวี "แค่ๆ"

ถึงจะไม่มีมารยาทเอามากๆ แต่ก็ทำให้พ่อบ้านลืมเรื่อง 'โทรศัพท์มือถือ' ได้สำเร็จ

พ่อบ้านเงยไปครู่ใหญ่ก่อนจะเซย "ยังไงผมแจ้งให้คุณผู้ชายของคุณรีบกลับมาดีกว่าครับ"

บทที่ 2

สมองอัจฉริยะ

ดีร้ายอย่างไรก็พูดไล่พ่อบ้านคนโตฯ กลับไปได้ จากนั้นลู่วีก็มานั่งศึกษาสมองอัจฉริยะบนโซฟา เขาอยากรีบทำความเข้าใจข้อมูลในตอนนี้อยู่เร็ว อินเทอร์เน็ตย่อมเป็นวิธีที่ไวที่สุด

พริบตาที่เขามองไป สมองอัจฉริยะก็ฉายหน้าจอออปติคอล* ขึ้นกลางอากาศ หน้าอินเทอร์เน็ตเฟซ** เหมือนเป็นเดสก์ท็อปของมือถือที่ไวโซว์ แอปพลิเคชันต่างๆ

"ชัดแจ๋วขนาดนี้เสีย" ลู่วีตื่นตาตื่นใจมาก ขยับข้อมือซ้ายขวา หน้าจอออปติคอลก็ยังคงค้นหาเขาในด้านตรงเสมอ ชัดอย่างกับเป็นหน้าจอเรตินาของมือถือระดับท็อปเลย

ตอนเขามองหน้าจอออปติคอลของพ่อบ้านเมื่อก็ไม่ได้ชัดขนาดนั้น มันเหมือนกับจอทีวีโปร่งแสง คล้ายๆ กับสิ่งประดิษฐ์สุดเพี้ยนเมื่อสิบปีก่อน... อย่างโทรทัศน์จอใส โทรทัศน์แบบนั้นสามารถมองเห็นหน้าจอได้ทั้งสองฝั่ง ใสแบบมองทะลุและบางเบา แต่มองเห็นไม่ชัดเลยสักนิด ไร้ประโยชน์สุดๆ

"เวลาดูสมองอัจฉริยะของตัวเองกับของคนอื่นจะเห็นไม่เหมือนกันครับ" สมองอัจฉริยะคล้ายจะรู้ถึงความสงสัยของเขา จึงส่งเสียงตอบออกมาโดยตรง

* หน้าจอออปติคอล (Optical Screening) คือหน้าจอที่มีการแสดงภาพอย่างมีประสิทธิภาพและคมชัด

** อินเทอร์เน็ตเฟซ (Interface) คือภาพกราฟิกของหน้าจอคอมพิวเตอร์ที่แสดงต่อผู้ใช้งาน

ลู่อวี่เข้าใจแล้ว เค้าว่าอาจจะจะเป็นเทคโนโลยีโพลาไรซ์* หรือไม่กี่ฝั่ง อุปกรณ์รับสัญญาณในสมองจากนั้นก็ต้องสะดุ้งตกใจจนหัวลุก "ระดับสติปัญญาของนายสูงเกินไปแล้วมั้ง"

ที่จริงแล้วคณะที่เขาเรียนก็เป็นด้านปัญญาประดิษฐ์นี่แหละ ถึงจะเพิ่งขึ้นปีสอง แต่ทฤษฎีพื้นฐานก็แน่นมาก อย่างพวกผู้ช่วยเสียง Siri เสี่ยวอ้าย** เสี่ยวตู้*** ล้วนเป็นระบบตอบสนองแบบตั้งรับ หรือก็คือ 'ถ้าคุณไม่ถามมันจะไม่ตอบ'

แต่พฤติกรรมของเจ้าสมองอัจฉริยะเมื่อครู่ชัดเจนว่าความสามารถของมันสูงเกินระดับนั้นไปแล้ว เขาไม่ได้ถาม มันกลับตอบออกมาแล้ว แถมยังทำการคาดเดาความคิดของเขาในระดับหนึ่งด้วย

หน้าบดสีคำคล้ายมีริ้วแสงวาบผ่าน สมองอัจฉริยะเงิบไปสองวินาที ก่อนเอ่ยตอบ "ผมไม่เหมือนกับสมองอัจฉริยะตัวอื่น"

เอ๋?

ลู่อวี่ได้ยินคำตอบนี้ก็ถึงโอดขึ้นมาทันที หรือว่านี่จะเป็นดัชนีทองคำสุดโง่งของการข้ามเวลา? ระบบที่ล้ำหน้ายุคสมัย!

"ก็ว่าแล้วไง" ลู่อวี่นั่งไขว่ห้างอย่างลำพอง "ในฐานะบิดา...ของเทพแห่งเจ็ดคาบสมุทร ประมุขแห่งเผ่าพันธุ์ปีศาจ ฉันต้องได้รับความเอ็นดูจากสวรรค์แน่นอน"

สมองอัจฉริยะ "...ไม่พูดถึงเรื่องนี้ได้หรือเปล่า"

ลู่อวี่ไม่สนใจที่สมองอัจฉริยะเริ่มพูดจาไม่เคารพ เขานึกเรื่องสำคัญเรื่องหนึ่งขึ้นได้จึงถาม "จริงสิเจ้าระบบ 'คุณผู้ชายของคุณ' ที่พ่อบ้านพูดถึงหมายความว่าไง"

สมองอัจฉริยะ "ผมมีชื่อครับ คุณเรียกผมว่าตงตงก็ได้"

"ลู่อวี่ตงตงเหรอ" เขาคิดว่าด้วยความเจ๋งเท่ของเขา จะเอาชื่อตัวละคร

* เทคโนโลยีโพลาไรซ์ (Polarized Technology) คือเทคนิคที่ใช้การควบคุมทิศทางของแสงโพลาไรซ์ เพื่อลดแสงสะท้อน ปรับปรุงคุณภาพของภาพ หรือเพิ่มความคมชัด

** เสี่ยวอ้าย คือผู้ช่วยเสียงจาก Xiaomi (小米) บริษัทเกี่ยวกับสินค้าอิเล็กทรอนิกส์จากประเทศจีน

*** เสี่ยวตู้ คือผู้ช่วยเสียงจาก Baidu (百度) เสิร์ชเอ็นจินของประเทศจีน

ที่ตัวเองเขียนมาตั้งให้สมองอัจฉริยะก็ไม่ใช่เรื่องแปลก ชื่อผู้รับของจากขนส่ง เขาก็กรอกชื่อผู้ส่งตรงมาตลอด

"ใช่ครับ" สมองอัจฉริยะยืนยันคำตอบให้เขา จากนั้นอินเทอร์เน็ตเฟซ คล้ายหน้าเว็บไปเคอ* ก็ตั้งขึ้นมาบนหน้าจอคอมพิวเตอร์ "คุณผู้ชายของคุณ" หมายถึงคู่สมรสอันถูกต้องตามกฎหมายของคุณ หมิงเยียน ปัจจุบันเป็นหนึ่งในหุ้นส่วนของเงินวี่เทคโนโลยี"

"...หา?"

คู่สมรสที่ถูกต้องตามกฎหมาย หมิงเยียน เขาฟังเข้าใจทั้งสองอย่าง แต่พอเอามาวางไว้ด้วยกันแล้วสมองเขากลับขัดข้องตรงนั้นทันที หัวใจเริ่มเต้นรัวอย่างบ้าคลั่งจนควบคุมไม่ได้

มะ...หมายความว่ายังไง

บนหน้าจคอมพิวเตอร์ชีว์รูปปัจจุบันของหมิงเยียนออกมาชุดหนึ่ง ส่วนใหญ่เป็นรูปที่ถูกถ่ายในชุดสุททษะร่วมงานประชุมต่างๆ ถึงจะไม่ชัดมาก แต่ไม่สามารถปิดบังความสง่างามสูงศักดิ์และความงามเป็นเลิศที่ทะลุออกมา นอกจอได้ ทำให้ลู่อวี่ไม่มีทางจำผิดคนแน่นอน เป็นเทพบุตรของเขาจริงๆ!

โลกพลันเต็มไปด้วยแสงสว่าง เสียงนกขับขานหอมกลั่นนุปผา เสียงร้องประสานเสียงโชนต่ำดังขึ้นข้างหูเขา "ฮาเลลูยาห์..."

"เหมือนคุณจะไม่เจอกับปัญหา จำชื่อผมและคู่สมรสตัวเองไม่ได้ สถานการณ์นี้ต้องการให้ผมทำการชิงค้กับคุณชายหมิงหรือไม่ครับ"

ลู่อวี่ไม่ได้ฟังคำพูดประโยคท้ายของสมองอัจฉริยะสักนิด "เธอหมายความว่าฉันแต่งงานแล้ว และคู่ของฉันคือหมิงเยียน?"

สมองอัจฉริยะ "ใช่ครับ"

พริบตานัน้โคมมั่ววี่** ฉายภาพความทรงจำของชีวิตที่กะพริบวาบๆ ในหัวลู่อวี่ ภาพของเขาตอนอายุสิบแปดที่ต้องทนอยู่อย่างอึดอัดในตระกูลผู้

* ไปเคอ หรือไปตู้ไปเคอ เป็นสารานุกรมออนไลน์ที่ร่วมกันเขียนในภาษาจีน จัดทำโดยไปตู้ คล้ายเว็บไซต์วิกิพีเดีย

** โคมมั่ววี่ คือโคมโฝส่วยงามชนิดหนึ่ง ตกแต่งด้วยกระดาษตัดเป็นรูปม้าหรือรูปอื่นๆ เมื่อจุดไฟด้านในโคมจะไหม้ เกิดเป็นภาพเคลื่อนไหว

ความรู้สึกใจเต้นตึกตักเมื่อได้พบกับหมิงเยียนเป็นครั้งแรก เจ้าเงือกอ้วนที่
อีกฝ่ายส่งให้ก่อนจะข้ามเวลา...

ลู่อวี่เจียบไปเนิ่นนาน ก่อนถอนหายใจลึ้มตัวนอนแห่บนโซฟา
"ชีวิตข้าพเจ้านั้นเกิดมาคุ้มแล้ว"

เฉินอวี่เทคโนโลยี

"ประธานหมิง จะตอบกลับจดหมายสอบถามของชิงฉวีแคปีตอล
ยังไงดีครับ" เลขานุการวางแผนสอบถามบัมโลโก้สีทองลงบนโต๊ะ

'จดหมายสอบถามเกี่ยวกับหลักฐานยืนยันสถานะการสมรสของ
คุณหมิงเยียนและคุณลู่อวี่'

หมิงเยียนมองตัวอักษรสีดำตัวโตเตอะตาบนนั้นแล้วอดขมวดคิ้วไม่ได้
"เข้าใจแล้ว วางไว้เถอะ"

"ครับ" เลขานุการไม่กล้าถามมาก รับคำหนึ่งเสียงแล้วจึงออกไป

แผนการเปิดขายหุ้นในตลาดหลักทรัพย์ถูกระงับ ทำได้แค่ต้องขอ
เงินอัดฉีดจากกลุ่มสถาบันการเงินขนาดใหญ่เพื่อให้ข้ามพ้นวิกฤตไปได้
เขากับลู่อวี่ต่างเป็นผู้บริหารระดับสูงและเป็นผู้ถือหุ้นหลัก ชัดเจนมากกว่า
กลุ่มสถาบันการเงินไม่ชอบการมี 'ผู้ตัดสินใจร่วม' สองคนแบบนี้ มันทำให้
บริษัทยิ่งดูเหมือนกิจการครอบครัวยุคใหม่

หมิงเยียนหลุนตาลง นั่งเหม่ออยู่เนิ่นนาน ก่อนจะส่งข้อความให้ลู่อวี่

'เราหย่ากันเถอะ'

ลบๆ แก้วๆ สุดท้ายก็เขียนออกมาแค่สี่พยางค์นี้ ช่วงนี้สภาพลู่อวี่
ดูไม่ค่อยดี เจ้าตัวปฏิเสธที่จะคุยกับเขา เขาจึงต้องเลือกส่งข้อความ
ดัง! ข้อความได้รับการตอบกลับในทันที

'นี่คือสมองอัจฉริยะของลู่อวี่ เมื่อครู่จู่ๆ ลู่อวี่ก็ล้มหมดสติครับ ผมทำการเรียกรถพยาบาลแล้ว กำลังพยายามปลุกให้ตื่นครับ'

หมิงเยียนผุดลุกขึ้นทันใด ก่อนจะสวมเสื้อสูทตัวนอกเดินออกไปข้างนอก เดินพลางออกคำสั่งกับสมองอัจฉริยะให้ส่งรหัสแบบใช้ครั้งเดียวกับพ่อบ้านประจำคอนโดฯ ให้ขึ้นไปยืนยันอาการของลู่อวี่

"ประธานหมิง เกี่ยวกับเรื่องที่เข้าตลาดหลักทรัพย์ไม่ได้ คุณมีความคิดยังไงบ้าง"

"ไลฟ์สไตล์ปรับเปลี่ยนแก้ผลิตภัณฑ์ใหม่ในอาทิตย์หน้าจะเป็นไปตามกำหนดการเดิมไหมคะ"

"ได้ยืนยันว่าคุณกับลู่อวี่แต่งงานกันเพราะข้อตกลงเกี่ยวกับปัญหาด้านการถือลิขสิทธิ์ร่วม เป็นเรื่องจริงหรือเปล่าคะ"

เพิ่งจะเดินออกจากบริษัทไม่ทันไร กลุ่มนักข่าวก็เข้ามาล้อมเกาะอย่างกับปลิงเห็นเลือด ไมค์สีดำตัวหนึ่งหวัดจะทิ่มเข้าเป้าตาหมิงเยียนอยู่รอมร่อ

หมิงเยียนไม่หลบไม่หลีก ทำเพียงยืนพูดเสียงเย็นเยียบอยู่ที่เดิม "หลีกไป"

เหล่านักข่าวเยียบกริบในพริบตา เลขาฯ กับ รปภ. เพิ่งจะไล่ตามทันรีบเข้าไปแยกฝูงชนออกทันที "ขอภัยครับทุกท่าน ประธานหมิงของพวกเรา มีธุระด่วน..."

ไม่รอให้เลขาฯ อธิบายจบ หมิงเยียนก็เดินก้าวฉับๆ ผ่านทางแคบๆ ที่ถูกแหวกขึ้นรถไป แล้วขับจิวออกไปไม่เห็นฝุ่น

"ฮึๆๆ" ลู่อวี่ซู่ทะเบี่ยนสมรสของทั้งคู่พลางกลิ้งไปมาบนโซฟา ส่งเสียงหัวเราะโง่ๆ แถมนำเกลียดออกมา "อันที่จริงข้ามเวลามาแบบนี้ก็ไม่เลวเลยข้ามความลำบากทุกอย่างขึ้นมาเป็น CEO แต่งานกับมิสเตอร์เพอร์เฟกต์อยู่บนจุดสูงสุดของชีวิต ฮึๆๆ..."

"ท่านพ่อ ขออนุญาตเตือนหนึ่งประโยค แม้พ่อบ้านจะยืนยันแล้วว่า คุณไม่ได้หมดสติ แต่คุณหมียังรีบเดินทางกลับมาอยู่" สมองอัจฉริยะเฮ้ยแจ้
 ลู่อวี่สะดุ้งลุกขึ้นนั่งทันที แล้วพุ่งตัวเข้าห้องอาบน้ำปานไฟลงกัน เขา
 จะเจอเทพบุตรของเขาในสภาพนี้ไม่ได้

หลังผ่านสงครามการอาบนํ้าเสร็จอย่างรวดเร็วแล้ว ลู่อวี่ก็เดินไปเลือก
 เสื้อผ้าในห้องแต่งตัวที่พวกเขาสองคนใช้ร่วมกัน

ห้องชุดนี้มีมาสเตอร์เบดรูมสองห้อง ตรงกลางเชื่อมกันด้วยห้องแต่งตัว
 ที่เปิดโล่ง ในห้องแต่งตัวแขวนเสื้อผ้าต่างๆ อย่างละสองชิ้น ถึงหมิงเยียน
 จะรูปร่างสูงแต่โครงกระดูกเล็ก จึงสวมเสื้อผ้าเล็กกว่าลู่อวี่หนึ่งไซส์

ลู่อวี่จับแขนเสื้อชุดนอนไซส์เล็กกว่าตัวหนึ่งขึ้นมา รู้สึกเหมือนมีแมง
 กำลังข่วนหัวใจ มันคันยุบยิบยุบยิบ เขามองซ้ายแลขวาประหนึ่งหัวขโมย
 อดดึงแขนเสื้อมาจ่อใกล้ๆ จมูกแล้วสูดดมไม่ได้ กลิ่นหอมหวานสดชื่นจางๆ
 ของต้นไม้และหญ้าผสมกับกลิ่นไม้จันทน์อ่อนๆ ไม่ใช่แค่ขจัดความคันยุบยิบ
 ในใจไม่ได้ แต่กลับยิ่งทำให้ลู่อวี่เสพติด สุดหายใจติดกันอีกสองรอบอย่าง
 ไม่อาจควบคุม

"คุณมีเวลาอีกแค่ประมาณห้านาที" สมองอัจฉริยะแจ้เตือน

"แค่ก" ลู่อวี่กระแอมเบาๆ หนึ่งที่ผืนใจหันไปมองหาฝั่งที่แขวนชุดสูท

เขาหยิบสูทลายตารางออกมาชุดหนึ่ง เอาทาบกับตัว นึกภาพตัวเอง
 สวมสูทแล้วคาบดอกกุหลาบแดง โคลงแก้วไวน์แดงในมือ เรียกหมิงเยียน
 เสียงทุ้มแผ่วว่า "ที่รัก" ตอนที่เจ้าตัวเดินเข้ามาในห้อง อีกฝ่ายต้องหลงเขา
 จนใจหัวไม่ขึ้นแน่

"ฮึ" นี่แหละสิทธิพิเศษของชายชาติตรีที่สูงอมเต็มที"

ขณะกำลังแต่งหล่อ ลู่อวี่พลันเห็นว่าท่อนบนของตัวเองในกระจก
 ไม่หลงเหลือกลิ่นหอมจากตัวเขาซักนิด

สมองอัจฉริยะเฮ้ยออกความเห็นอย่างถูกเวลา "พูดตามตรง มันฉ่ำ
 มากเลยครับ"

"หุบปาก" ลู่อวี่โยนสูททิ้งอย่างฉุนเฉียว ก่อนเลือกชุดนอนผ้าไหมสีดำ

มาสวม ไม่รู้ว่าตัวเองในโลกอนาคตคิดอะไรอยู่ พอแต่งงานแล้วถึงได้ละทิ้ง การดูแลร่างกาย ใช้ชีวิตอย่างกับพวกชายแถมอมๆ น่าขายหน้าจริง ๆ

คืนที่เขาไหลกว้าง ถึงพุงเสื้อผ้าใหม่ที่ทั้งน้ำหนักที่สุดๆ ได้ พอยืนตัวตรง ก็พอพรางหุ่นได้อยู่ เข้ายิมออกกำลังกาย อาบแดด ต้องเอาลิสต์พวกนี้ เข้ากิจวัตรประจำวันด่วน

ลู่อวี่ละเมียดละไมโกนหนวดเครา ตัดแต่งขนคิ้วรุงรัง หยิบแวกซ์มา จัดผมตัวเอง ถึงคุณเป็นผู้เป็นคนขึ้นมาบ้าง เสียหายที่เขาแต่งหน้าไม่เป็น ยังไงซะใบหน้าในวัยหนุ่มของเขา ก็ไม่มีตำหนิเลยสักนิด เลยไม่รู้ว่าจะทำยังไป กับเข้าศาลล่าถอยมันนี่ตามเส้นเลือดฝอยนี้ดี

"นี่ตง เธอรู้วิธีการลบได้ดำดำหรือเปล่า" ลู่อวี่ขอความช่วยเหลือกับ สมองอัจฉริยะสารพัดประโยชน์

สมองอัจฉริยะน้ำเสียงสดใส "แนะนำให้คุณนำผมไปติดตั้งในลูกโป่ง ผมสามารถช่วยคุณหาแว่นกรองแสงที่เหมาะสมกับคุณได้"

ลู่อวี่ทำตามทีสมองอัจฉริยะแนะนำ เมื่อเจอหุ่นลูกโป่งรูปร่างมนุษย์เงือก วางอยู่บนตู้โชว์เขาก็สุดลมหายใจเย็นเยียบ "นี่มัน..."

นั่นเป็นตุ๊กตาเงือกขนาดเท่าแมวโตเต็มวัยตัวหนึ่ง เหมือนกับรูปลู่ตงตง เวอร์ชันจิ๋วที่เพิ่งได้รับก่อนจะข้ามเวลามาปะะๆ อย่างกับเคาะออกมาจาก รูปวาด ทำให้เขารู้สึกไม่ถูกต้องอย่างกับว่าโลกสองมิติกลายเป็นโลกจริงเลย อย่างไรรออย่างนั้น

ลู่อวี่อดอึดใจเงือกตัวนั้นขึ้นมาไม่ได้ ความยืดหยุ่นของผิวสัมผัสนั้น ยอดเยี่ยม เป็นวัสดุที่ไม่เคยเจอมาก่อนเลย ทั้งตัวตุ๊กตาเบาหวิว แทบไม่รู้สึกลึถึง น้ำหนักเลยสักนิด ถ้าไม่ผูกเชือกถ่วงน้ำหนักไว้คงจะลอยหายไปด้วยซ้ำ อย่างกับเป็นร่างลูกโป่งที่อดพวกก๊าซฮีเลียมเข้าไปเลย

"กรุณานำอุปกรณ์เสริมสมองอัจฉริยะใส่ลงในสล๊อต" หน้าจอพติคอล ของสมองอัจฉริยะแสดงภาพเคลื่อนไหวให้คำแนะนำ

ลู่อวี่แกะหน้าปัดสีดำออกมาเสียบลงไปนสล๊อต พริบตาเดียวหน้าปัด ก็หลอมรวมเป็นหนึ่งเดียวกับสีโดยรอบ จากนั้นดวงตาของลูกโป่งเงือกก็ส่องแสง

ดวงตากลมโตเป็นหน้าจอดีจิตอลสองจอ มันปรับสีหน้าเล็กน้อย แล้ววางปลา ก็เริ่มขยับคุดิก

"ตงตง" ลู่อวีอุ้มลูกโป่งเงือกที่สายหางเบาๆ ขึ้นมาด้วยสีหน้าแทบเรียกได้ว่าหลงใหล ทั้งลูบๆ ผมและปีบหาง ไม่พอยังดึงตรีศูลเปาลมในมือ เล็กกลมเบาๆ อีกหนึ่งที "ความคิดดีแบบนี้ ทำให้ตัวละครที่ชอบขยับได้ แกมยังให้สมองอัจฉริยะสวมบทตัวละครได้ด้วย โลกสิบปีข้างหน้าคือสวรรค์ของโอตาคุจริงๆ!"

เงือกกะพริบตาปริบๆ ผละออกจากกรควบคุมของลู่อวี แกว่งหางเบาๆ แล้วลอยตัวหยุดนิ่งอยู่กลางอากาศได้ด้วยตัวเอง ใช้เสียงเคร่งขรึมของเด็กหนุ่มพูด "ไม่ใช่การสวมบท"

น้ำเสียงนี้ บทพูดนี้ พุดจาเหมือนลู่อวีใน 'เงือกจอมราชัน' ฉบับหนังสือเสียงเปียบเลย มันให้ฟิลครั่นคร้ามน่ากลัว แล้วก็มีคามอึกเขมของราชาหนุ่มอยู่หลายส่วน

ลู่อวีตะลึง ลูๆ ความคิดไร้สาระก็ผุดขึ้นมาในหัวของเขา ไม่รอให้เขาคิดออกก็ได้ยินเงือกสมองอัจฉริยะเอ่ยปาก

"ผมก็คือลู่อวีตงตง"

บทที่ 3

หย่า

"เธอคือลู่อตงตง?" ลู่อวี่หัวเราะด้วยอารามจุนเฉียว "แม่งพูดเหลวไหล ให้น้อยๆ หน่อยเถอะ เธอรู้ไหมว่าลู่อตงตงเป็นใคร ถ้าเธอเป็นลู่อตงตง จันแม่งก็ป็นซุนหงอคงแล้ว!"

ลู่อตงตงป็นตัวละครหลักใน 'เงือกจอมราชัน' นิยายเรื่องยาวเรื่องแรกของเขา สำหรับเขาแล้วลู่อตงตงไม่ใช่แค่ตัวละครในนิยาย แต่ยังเป็นเพื่อนสนิทคนหนึ่งของเขา เพื่อนที่เข่าฝากฝังความเจ็บปวด การไม่ยอมแพ้ และความปรารถนาในวัยเยาว์ของเขาไว้ ไม่มีใครแทนที่ได้

เจ้าหุ่นยนต์นี่คงสวมบทลู่อตงตงนานเกินไป เลยคิดว่าตัวเองป็นคนกระดาศ* จริงๆ ไปแล้ว

ลู่อวี่ยังคงคิดก็ยังไม่โห คว่าเชือกถ่วงน้ำหนักของลูกโป่งเงือกหมับ "เธอคือลู่อตงตงใช่ไหม มาๆ แสดงอิทธิฤทธิ์ผู้อภิบาลมรสุมให้จันดูหน่อยสิ"

นั่นป็นพลังเวทพื้นฐานของลู่อตงตง สามารถควบคุมพายุฝนได้ ทำให้ฟ้าแจ่มใสฝนกระหน่ำ แผ่นดินเกิดพายุคลั่ง

ลูกโป่งเงือกส่ายหาง พูดเสียงเรียบ "ที่นี่ไม่ใช่โลกของผม ไม่มีพลังวิญญาณ และไม่มีธาตุเวทมนตร์ด้วย นี่คืโลกของคุณ ท่านพ่อ"

นี่ไม่ใช่บทพูดจากในหนังสือ ป็นบทบรรยายดั้งเดิมที่ตรรกะชัดเจน ซ้ำยังไม่หลุดคาแร็กเตอร์เลยสักนิด อย่างกับคนจริงๆ กำลังพูดอยู่ในเนื้อห้

* คนกระดาศ หมายถึงตัวละครก๊วนสองมิติหรือในเกม

ลูกโป่งนั้น ถ้าเกิดเป็นแค่การสวมบทจริงๆ AI ไม่น่าจะสร้างบทพูดขึ้นมาเองได้ มีแต่จะหาบทพูดที่มีอยู่แล้วมาใช้เท่านั้น

ลู่อวีเริ่มทำการระดมความคิด

หรือว่าเจ้านี่จะเป็นลู่อูตงตงจริงๆ คนกระดาศษัฟเพรตเป็นหุ่นยนต์แล้ว?

ในเมื่อเขายังข้ามเวลามาได้ จันคนกระดาศษจะมีชีวิตขึ้นมาก็ไม่ใช่อะไร น่าแปลกนี่นา อธิบายได้พอดีว่าทำไมอีกฝ่ายถึงเป็น 'สมองอัจฉริยะที่ไม่เหมือนใคร'

ถ้าเกิดว่านี่คือลูกชายคนกระดาศษของเขา...

หัวใจลู่อวีพลันร้อนรุ่ม หันมองลู่อูตงตงอย่างตื่นตันทึ่งใจ ลู่อูตงตงยิ้มนำกะล่อนออกมา

ลู่อวี "..."

ลู่อูตงตง "ถ้าเกิดว่าคุณแสดงวิชาดีลังกาดันเมฆ* ได้ บางทีผมอาจจะลองใช้ทำผู้อภิบาลมรสุมดู"

แม่ง โคนสมองอัจฉริยะเล่นแล้วไง!

ลู่อวีรู้สึกโมโหปรี๊ดขึ้นมาจากหัวใจ เกรี้ยวกราดจนงุนงงน้ำดีโต คว่าหมอนอิงบนโซฟาขึ้นมา "ฉันจะแสดงโทษะของบิดาให้แกดูก่อนเลย!"

ลูกโป่งเฝือกสะบัดหางลอยหนี ลู่อวีสับเท้าไล่ตามหลังไล่ตามเสียจริงจังเกินจนไม่ได้ยินเสียงเปิดประตู เขาวิ่งทะลุห้องรับแขกปรวดเข้าโถงประตู แล้วชนเข้ากับหมิงเยียนที่เพิ่งเปิดประตูเข้ามาเสียเต็มรัก

ตัวจริงเสียงจริง เทพบุตรตัวอุ้นๆ!

ดู๊ป! หมอนอิงร่วงลงพื้น

ความมึนงงที่ลู่อูเจิมในระยะประชิดทำให้ลู่อวีลืมหายใจ เขากลั่นหายใจจนเวียนหัวถึงตั้งสติได้ กลืนน้ำลายอีกหนึ่ง แล้วรีบคลายมือออก แต่ก็กลัวหมิงเยียนจะยืนไม่อยู่ อยากตะตองแต่ก็ไม่กล้า ร้อนรนจนเดินหมุนไปหนึ่งรอบเหมือนลูกหมาที่ไ้กลิ่นกระดุกแสนหอมหวาน แต่ถ้าไม่ได้รับคำสั่งจากเจ้านาย

* วิชาดีลังกาดันเมฆ คือวิชาเหาะเหินของขุนหงฮอง ภูฎาวานรในวรรณกรรมเรื่องไซอิ๋ว ซึ่งการดีลังกาดันเมฆนี้ครั้งสามารถเคลื่อนที่ไปได้ไกลถึงหนึ่งแสนแปดพันลี้

ก็ไม่กล้าลงมือทะเลาะ

หมิงเยียนสวมเสื้อสูท เสื้อเชิ้ตปลดกระดุมคอสองเม็ด คลายเนกไท คล้องคอไว้หลวมๆ ยืนตระหนักรู้ได้อยู่ได้แสงไฟสว่างจ้าหน้าโถงประตู เทียบกับ ใบหน้าอ่อนๆ สมัยเป็นเดือนมหาวิทยาลัยแล้ว หน้าตาและออร่าของเขา อัปเกรดขึ้นเป็นทวีคูณ เสมือนแสงจันทร์เยือกเย็นกลายเป็นดวงอาทิตย์เจิดจ้า เปล่งประกาย ถึงขั้นสามารถทะลวงหัวใจหนุ่มน้อยลู่อวี่ได้ในเสี้ยววินาที

ลู่อวี่มองเหม่อ พุดอะไรไม่ออกไปชั่วขณะหนึ่ง ทำได้แค่เดินวนหนึ่งรอบ เพื่อมองหว่าชนสมบัติล้ำค่าคนนี้เสียหายตรงไหนหรือเปล่า

หมิงเยียนมองลู่อวี่ที่เดินวนรอบตัวเองไปมาอย่างกับลูกหมาที่รู้สึกว่าคุณภาพเขาวุ่นนี้ดูสบายตาขึ้นมาก ถึงขั้นน่ารักนิดๆ จนอดยื่นมือออกไป หมายจะลูบศีรษะที่มีกลิ่นหอมหลังอาบน้ำไม่ได้ แต่ยื่นมือได้ครึ่งทางกลับชะงัก ก่อนค่อยๆ กำหมัดแล้วเอาฝ่ามือหลัง "พ่อบ้านแจ้งว่าอาการของนายตอนคุยกับ เขาไม่ค่อยปกติเท่าไหร่ว่า เกิดอะไรขึ้น"

"เรื่องนี้มันซับซ้อนนิดหน่อย..." ลู่อวี่ชะงักเล็กน้อย ทำหน้าใสซื่อบริสุทธิ์ "ผมแค่ล้อเขาเล่นเฉยๆ นะ ไม่คิดว่าเขาจะไม่มีอารมณ์ขันเลยสักนิด"

เขายังคิดไม่ออกเลยว่าจะอธิบายกับหมิงเยียนเรื่องที่เขาข้ามเวลามายังไงดี คงพูดไม่ได้ว่า 'สามีพี่เก่าเกินไป ถูกส่งกลับไปซ่อมบำรุงที่โรงงาน ตอนนี้เปลี่ยนได้ในชั่วครู่ เพราะฉันเลยคุยกับพ่อบ้านไม่รู้เรื่อง' หรือจะทำได้แค่ต้องโทษว่าพ่อบ้านเป็นคนแข่งกระด้างเคร่งขรึมเกินไป ไม่เข้าใจมุกตลกของเขา

หมิงเยียนถอดเสื้อตัวนอกแล้วเดินไปทางโซฟา "นายให้คนอื่นเรียกตัวเองว่าพ่อ คนปกติเขาไม่เข้ากับอะไรแบบนี้หรอกนะ"

"ฮะๆๆ" ลู่อวี่หัวเราะแห้ง ตามหมิงเยียนไปนั่งบนโซฟา แล้วขยับเข้าไปเบียดเขาอย่างสนิทสนม "พี่หิวหรือเปล่า ผมทำอะไรให้กินไหม"

หมิงเยียนมองเขาด้วยสายตาลุ่มลึก "นายเห็นข้อความที่ฉันส่งไปหรือยัง"

ลู่อวี่มองภรรยาที่สดใหม่จากเตาของตัวเองตาเป็นประกาย พอสบตาคู่สวายนั่นสมองก็ว่างเปล่า ตอบกลับเหมือนคนโง่ "ข้อความอะไร ผมยัง

ไม่ได้เลย สลปไปเพิ่งจะลุกขึ้นนะ" ก่อนที่จะถูกความงามแย่งชิงสติสัมปชัญญะทั้งหมดไป เขาพยายามพูดเสริมไปอีกหนึ่งประโยค พยายามดิ้นรนแสดงออกว่าตัวเองไม่ใช่ผู้ชายชกมกที่ต้องรีบอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าถึงจะมีสภาพดูดีแบบนี้ได้

เจ้าเงือกที่เผ่นหนีไปไกลค่อยๆ ลอยกลับมา ฉายจออพติคอลด้านหลัง หมิงเยียน โชว์ข้อความสุดท้ายที่ถูกส่งมา

'เราหย่ากันเถอะ'

หย่า?!

ลู่อวีรุ่มานตาสั้นไหวอย่างหนัก

ไม่นึกเลยว่าข้อความสุดท้ายที่ส่งมาจะเป็นข้อความขอหย่า มิน่าล่ะสายตาที่หมิงเยียนมองเขาถึงได้แปลกๆ คงคิดว่าเขาพยายามประจบประแจงข้อข้อคินดีเพราะเห็นข้อความขอหย่าสินะ

ภรรยาที่เพิ่งจะได้รับมาหมาดๆ ยังไม่ทันหายร้อนก็จะบินหนีไปแล้วหรือ เขารู้สึกถึงความชั่วร้ายอันน่าสยดสยองของโลกใบนี้

หมิงเยียนถอนหายใจ "ช่างเถอะ พูดต่อหน้าเหมาะสมกว่า"

ลู่อวี "เดี๋ยว!"

หมิงเยียน "เราหย่ากันเถอะ"

ลู่อวี "ผมทะเล่ลุมิตมา"

หมิงเยียน "..."

ความเจ็บอันแปลกประหลาดปกคลุมทั่วห้อง

ลู่อวีกระแอมเสียงแหบ พยายามอธิบาย "คือว่าแบบ ผมข้ามเวลามาจากเมื่อสิบปีก่อน ไม่ใช่ลู่อวีร่างเดิมตอนนี้ พี่จะเรียกผมว่าลู่อวีเสียอวีก็ได้ ส่วนคนก่อนก็เป็นลู่อวีตัว*"

* เสี่ยว แปลว่าเล็ก เป็นการบอกว่าเขาเป็นลู่อวีในวัยเด็ก ตัว แปลว่าใหญ่ เป็นการบอกว่าลู่อวีในอนาคตคือลู่อวีตอนโต

หมิงเยียนนวดหว่างคิ้วด้วยความเหนื่อยล้า "เล่นละครอะไรอีก พลืดอก
นิยายเรื่องใหม่หรือใจ"

นิยายที่ลู่อวีเขียนเมื่อก่อนจะชอบเอาตัวเองเข้าไปอยู่ในโลกนั้น แม้แต่
วิธีการพูดหรือรูปแบบพฤติกรรมก็เปลี่ยนได้ ถึงขนาดที่ว่าช่วงมหาวิทยาลัย
หมอนี้เบียว* มากด้วยซ้ำ ช่วงที่เพิ่งเรียนจบใหม่ๆ ก็กว้าง บ้าอำนาจมาก
แต่หลายปีมานี้ลู่อวีเขียนนิยายน้อยลง หลังจากเปิดบริษัทก็ยุ่งหัวหมุนจนยังไม่
อาจเขียนนิยาย นานมากแล้วที่เขาไม่ได้เป็นแบบวันนี้

"จริง ๆ นะ ผมข้ามเวลามาจริงๆ" ลู่อวีทำได้แค่พูดความจริงออกไป
"หนึ่งปีก่อนหน้านั้นผมยังอยู่ในหออยู่เลย ลืมตามาอีกที่ก๊อนอยู่ในห้องหนังสือ
นี่แล้ว ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเกิดอะไรขึ้นกันแน่ สรุปคือผมไม่ใช่เขา ผมรับผิดชอบ
เรื่องการแต่งงานของพวกพี่สองคนไม่ได้ ถ้าจะหย่าก็รอเขากลับมาก่อนแล้ว
ค่อยคุยกับเขาเถอะ"

หมิงเยียนหลับตาลง สูดหายใจเข้าลึกๆ ลมหายใจที่พ้นออกมาขาดห้วง
เหมือนพยายามสะกดกลั้นโทสะ "ลู่อวี ฉันเหนื่อยมากจริงๆ ไม่มีแรงมาเล่น
กับนายหรอกนะ"

รอยยิ้มบนใบหน้าลู่อวีค่อยๆ เลือนหาย

เห็นสีหน้าแบบนั้นของเขาแล้วหมิงเยียนก็แสนปวดใจ ลอบดำในใจว่า
ลู่อวี นายมันรู้จักแต่ทำความชั่ว ไปหนึ่งที ถึงไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นกันแน่
แต่ด่าลู่อวีก็เป็นสิ่งที่ถูกแล้ว

เสียบไปครู่หนึ่ง ลู่อวีก็ตึงเนกไทที่พันอยู่บนข้อมือหมิงเยียนเบาๆ "ผม
ไม่ได้เล่นนะ ผมพูดความจริงทั้งหมดเลย รุนพี่"

เมื่อได้ยินคำเรียกที่ไม่ได้ยินมานานหมิงเยียนก็ลืมตาขึ้น สบกับ
นัยน์ตากะจ่างใสจนเห็นกันบั้ง แล้วก็ต้องตะลึง นี่ไม่มีทางเป็นแววดาที่ลู่อวี
วัยยี่สิบแปดปีจะมีแน่นอน

หลายปีที่เริ่มทำธุรกิจ หมิงเยียนเคยพบเจอคนหน้าไหว้หลังหลอกมา

* เบียว หรือโรคจูนิเบียว เป็นคำบรรยายถึงวัยรุ่นในภาวะที่คิดว่าตนเองแตกต่างจากมนุษย์ทั่วไป มีพลังลึกลับ
ที่ซ่อนอยู่ รอวันปลั่งประกาย

หลายรูปแบบ เขารู้ว่าแววตาเป็นสิ่งที่ปลอมแปลงได้ยากที่สุด ถ้าหากลู่อวีแสดงได้ถึงขั้นนี้ ยังจะต้องเขียนนิยายอะไรอีก ไปเป็นราชาจอเงินซะเลยดีกว่า

"ท่านพ่อไม่ได้แสดงละครนะครับ" ลูกโป่งเงือกลอยเข้ามาช่วยอธิบายให้พ่อของตน "ก่อนที่จะคุณจะมา กลับมา เขาก็กรีดใส่ทั้งกระจก กล้ามหน้าท้อง แล้วก็โปรเจกเตอร์ แคมยังวิ่งพล่านไปทั่วห้อง ขว้างสลিপเปอร์ กลับหัวบัสสวาระ..."

"ฉันไม่ได้กลับหัวจ้! อย่ามาพูดบ้าๆ นะเจ้านี่!" ตอนแรกลู่อวีก็ยังไม่รู้ลึกซึ้งซึ่งใจอยู่หรือ แต่ยิ่งฟังก็ยิ่งไม่ใช่ เขาตั้งเจ้าลูกโป่งเงือก พยายามจะอุดปากของมัน

ไอ้เจ้าลูกเต่า บังอาจมาทำลายภาพลักษณ์ของเขาต่อหน้าเทพบุตร!

หมิงเยียนเห็นท่าทางของเขา มุมปากก็ยกขึ้นอย่างอดไม่ได้ "เขาพูดผ่านสมองอัจฉริยะของนาย ปิดปากไปก็ไร้ประโยชน์"

ลู่อวีก็เก็บมือกลับมาอย่างกระอักกระอ่วน ตีกันเจ้าเงือกไปหนึ่งฉาก "นิสัยเจ้านี่เหมือนกับเจ้าเด็กเวอร์ดูตงตงเปียบเลย อ้าปากก็ก็พูดแต่อะไรเหลวไหล"

ลู่อวีในนิยายเรื่อง 'เงือกจอมราชัน' เดิมเป็นคุณชายน้อยที่ชีวิตมั่งคั่งวันหนึ่งโลกเกิดเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ พลังวิญญาณตื่นจากการหลับใหลสัตว์ประหลาดร้ายป็นขึ้นมาจากใต้พิภพและกันสมุทร และสายเลือดมนุษย์เงือกในตัวเขาก็ตื่นขึ้น คนในครอบครัวกลัวเขาที่พลังตื่นขึ้นมาจึงขับไล่เขาออกจากบ้าน จากนั้นเขาก็เร่ร่อนไร้ที่อยู่มานาน จนกลายเป็นคนที่จึงเกลียดชังทั้งโลกอันขมขื่น โหดเหี้ยมอำมหิต ชั่วช้ามากเล่น

"ผมก็คือลู่อวีตงตง ปะป้า คุณบอกพ่อทีสิ" ลูกโป่งเงือกลอยมาตรงหน้าหมิงเยียน เอ่ยฟ้องกระเจ้ากระงอด

หมิงเยียนใคร่ครวญครุ่นหนึ่ง "ตงตงเป็นสินค้าหลักของบริษัทเรา"

สินค้า? ภาพเงือกเวอร์ชันจิ๋วถูกวางอยู่บนแผงสินค้าลอยเข้ามาในหัวลู่อวี ลู่อวีในสภาพเหี่ยวเฉานั่งยองตะโกนขายของอยู่ข้างๆ 'พ่อแม่พี่น้องที่ผ่านไปผ่านมา บ้านฉันยากจนหิวโหยไม่มีอันจะกิน ทำได้แต่ต้องเอาลูกชายมาขาย เสนอราคาได้นะครับ'

ลู่อวี่ตอบเท้าแขนโซฟาทันที "ทำแบบนี้ได้ยังไง ฉันลู่อวี่ ต่อให้ต้องปักป้ายขายหัวตัวเองก็ไม่มีทางขายลูกสาวลูกชายเด็ดขาด!"

หมิงเยี่ยน "...สินค้าเราคือผู้ช่วยสมองอัจฉริยะส่วนตัว ผู้ช่วยตงตงเป็นหนึ่งในรุ่นที่ได้รับความนิยมมากที่สุด"

ลูกโป่งเงือกรีบแน่นไปประจบเอาใจทันที เขาเปิดโฆษณาผลิตภัณฑ์ของเงินอวี่เทคโนโลยีช่วงหนึ่ง ในโฆษณานั้นผู้ใช้งานคนหนึ่งยกสมองอัจฉริยะในมือขึ้นมา เสียงของลู่อวี่ดังตงออกมาจากหน้าปัด "สวัสดิ์ ฉันคือผู้ช่วยตงตง เมื่อไหร่ที่คุณต้องการความช่วยเหลือจากฉัน กรุณาเรียกชื่อฉันว่า 'ตงตง' เทพแห่งเจ็ดคาบสมุทร ประมุขแห่งเผ่าวิปลาส ผู้ช่วยส่วนตัวที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในปฐพี พร้อมให้บริการท่านตลอดเวลา"

ประโยคก่อนหน้านี้ออกจะดูแข็งกระด้างไปนิด แต่ประโยคหลังนี้เบียวสุดปรอท อย่างกับเอานิสัยของตงตงมาสวมทับแม่แบบทั่วไปของผู้ช่วยสมองอัจฉริยะ

หมิงเยี่ยนชี้เข้าหนูที่แอบซุกตัวขึ้นมาเฉี่ยๆ ผมของลู่อวี่ "เขาเป็นซอร์ซโค้ด* ของลู่อวี่ เป็นตัวรับรองข้อมูลทั้งหมดของลู่อวี่ตงตง แล้วยังถูกนาย... อืม ถูกลู่อวี่อวี่เลี้ยงเหมือนคนจริงๆ มาสามปี เทรณการโต้ตอบบทสนทนาด้วยทุกวัน หรือในแง่หนึ่งเขาก็คือลู่อวี่ตงตงจริงๆ ฉันอธิบายเข้าใจหรือเปล่า"

ที่จริงหมิงเยี่ยนไม่ค่อยเข้าใจหลักการในนั้นสักเท่าไร ยังไงเขาก็เป็นแค่เด็กวิจิตรศิลป์ที่อ่อนแอไร้ที่พึ่งคนหนึ่งเท่านั้น

แต่ลู่อวี่กลับเข้าใจ

สิ่งที่เขาขายให้กับลูกค้าเป็นแค่ข้อมูลส่วนหนึ่งของลู่อวี่ตงตงเท่านั้น รูปแบบการให้บริการจะคล้ายๆ กับ Siri หรือเสี้ยวตัวที่ 'ถ้าไม่ถามก็ไม่ตอบ'

และแหล่งข้อมูลของ AI...ก็คือลู่อวี่ตงตงที่อยู่ในสมองอัจฉริยะของเขาตัวนี้ มีความทรงจำของลู่อวี่ตงตงในหนังสือ แล้วยังถูกนักเขียนเทรณพฤติกรรมของมนุษย์จริงๆ ด้วย นอกจากใช้เวทมนตร์ไม่ได้ เขาก็ใกล้เคียงกับคนกระดาดนั้น

* ซอร์ซโค้ด (Source Code) หรือรหัสต้นฉบับ เป็นชุดคำสั่งที่โปรแกรมเมอร์เขียนขึ้นด้วยภาษาคอมพิวเตอร์ที่มนุษย์อ่านออก ก่อนที่จะถูกแปลงไปเป็นรหัสเครื่องในรูปแบบเลขฐานสองเพื่อให้อุปกรณ์ทำงาน

อย่างไร้ข้อจำกัดแล้ว

ลู่อวี่ผ่อนลมหายใจโล่งอก "ที่แท้ก็ไม่ได้ทะเลาะออกมาจากหนังสือ แต่เป็นซูเปอร์เทคโนโลยีสุดโหดสินะ"

ลูกโป่งเงือกเห็นเขาเข้าใจได้ลึกซึ้งที่ก็ส่ายหางดุ๊กดิ๊กอย่างมีความสุข

"คิดอะไรอยู่ ต้องเชื่อในวิทยาศาสตร์สิ" หมิงเยียนดึงข้อมือลู่อวี่ขึ้นมา "ไปเถอะ พวกเราไปโรงพยาบาลกัน"

"หา? ผม...ผมไม่ไป ผมไม่ได้ป่วย" ลู่อวี่กำลังจมอยู่กับการอธิบายทางวิชาการ ทว่าลู่อวี่ ก็มีการสัมผัสกันทางผิวหนังกะทันหัน สมองของเขาเลยดั่งวังหนึ่งทีแล้วโอเวอร์โหลด เริ่มมีควันผุดออกมา

เห็นได้ชัดว่าหมิงเยียนยังไม่เชื่อเขา แต่เมื่อเผชิญหน้ากับลู่อวี่ที่จิตใจและสติปัญญาย้อนกลับไปสิบปี เขาจึงได้แค่กล่อมอีกฝ่ายด้วยความอดทน ยื่นมือไปลูบหน้าผากที่เริ่มขึ้นสีแดงของเจ้าตัว "หน้าแดงขนาดนี้ใช้ขึ้นแล้วแน่ๆ ต้องไปตรวจดู"

ลู่อวี่คลอเคลียกับฝ่ามือนุ่มเบาๆ แล้วถึงเอา 'ฮีตเตอร์ต้มน้ำ'** เรียวยาวและขาวผ่องที่แตะหน้าผากข้างนั้นลงมาได้ ก่อนแอบกุมไว้ในมือ "แค่...ไม่มีใช้แค่ตื่นเต้นนิดหน่อย ไปโรงพยาบาลไม่ได้ เรื่องทะเลาะจะมีหมอคนไหนวินิจฉัยได้ เขาต้องบอกว่าผมบ้า แล้วถ้าเกิดเรื่องแพร่ออกไป ฟรังก์นี้หุ้นบริษัทร่วงระนาวแน่ๆ"

หมิงเยียน "...บริษัทเรายังเข้าตลาดหลักทรัพย์ไม่ได้ ไม่มีมูลค่าหุ้นหรอก"

* ฮีตเตอร์ต้มน้ำ (Immersion Heater) คืออุปกรณ์ทำความร้อนที่ใช้สำหรับให้ความร้อนกับของเหลวชนิดต่างๆ ทำมาจากฮีตเตอร์สแตนเลสนำมาดัดเป็นตัวยูแล้วเชื่อมเข้ากับหัวเกลียวหรือหน้าแปลน ในที่นี้หมายถึงฝ่ามือของหมิงเยียน

บทที่ 4

เซวียเต๋อ

"จะ...จัน" ลู่อวี่ไม่รู้จะพูดยังงี้ ได้แต่นั่ง จัน จันเป็นครึ่งวัน ก็ยังพูดอะไรที่มีสาระออกมาไม่ได้ "จันเอาเถอะ"

ลืมไปแล้วว่ามีเรื่องเข้าตลาดหลักทรัพย์ไม่สำเร็จด้วย ตั้งแต่อดีตจนปัจจุบันเขาไม่เคยเจอบุตรแห่งโชคชะตาคนไหนที่ล้มเหลวกับการยื่นเรื่องเข้าตลาดหลักทรัพย์มาก่อนเลย น่าขายหน้าจริงๆ เลยว้ย! ถ้าเกิดมีปาร์ตี้ผู้ทะลุมิติ แต่ละคนคงพูดว่า 'ฉันย้อนอดีตไปยุคโบราณแล้วได้เป็นฮ่องเต้ที่หาได้ยากในรอบพันปี' 'ฉันทะลุมิติไปโลกอนาคตแล้วได้เป็นจอมพลระหว่างดวงดาว' จากนั้นทุกคนก็มองมาทางลู่อวี่เป็นตาเดียว แล้วถามด้วยสายตาวานายทะลุมิติไปเป็นอะไรหรือ 'ฮ่าๆๆ' ฉันข้ามเวลาไปเป็นประธานบ้าอำนาจที่เข้าตลาดหลักทรัพย์ไม่ได้...

หมิงเยียนมองสีหน้าที่เต็มไปด้วยอารมณ์หลากหลายของอีกฝ่าย จากนั้นก็พบว่ามือข้างนั้นที่แอบกุมมือเขาเหงื่อแตกท่วมฝ่ามือ เขาเลิกคิ้วเล็กน้อยพลางคิดว่าสมกับเป็นเด็กน้อยอายุสิบแปดจริงๆ "แต่ว่าที่นายพูดก็มีเหตุผล เรื่องนี้ถ้าฝั่งผู้ลงทุนรู้เข้าคงไม่ดี คนก็รู้จักนายไม่ใช่หน่อยๆ ด้วย"

ตอนที่ลู่อวี่เขียนนิยายระดับขั้นหึงอย่าง 'เงือกจอมราชัน' ขึ้นมา เขาเองก็หน้าตาดีไม่ไ้เล่น ได้โปรโมตกับเว็บไซต์ เคยถูกสัมภาษณ์มามากมาย ถึงขั้นเคยออกรายการวาไรตี้บนสถานีโทรทัศน์ผ่านดาวเทียมด้วย

หลังเจียบไคว่คววญไปครู่หนึ่งหมิงเยียนก็เปิดสมองอัจฉริยะ "ฉันจะนัด

เวลากับหมอส่วนตัว"

หลังจากผ่านไปหลายขั้นตอน อีกฝั่งก็พูดด้วยใจบริการดีเยี่ยมว่า "ขออภัยค่ะ นัดตรวจผู้ป่วยนอกของหมอเชวี่วันนี้เต็มแล้ว เร็วสุดคือพรุ่งนี้ หลังบ่ายสองโมงค่ะ หากคุณผู้ชายรีบ สามารถเข้ามาทำการตรวจเบื้องต้นได้ แล้วพรุ่งนี้ก็เข้ารับการวินิจฉัยต่อหน้าได้เลย แน่นอนว่าแหมกคิดได้ค่ะ แต่จำเป็นต้องเก็บค่าบริการเพิ่มเติมด้วย"

ลู่อวี่ได้ยินก็อึ้งเบาๆ "นี่มันคลินิกเถื่อนอะไรกันเนี่ย มีการชักจูงให้ลูกค้าจ่ายเงินแหมกคิดด้วย ดินะพวกเราไม่รีบ"

หมิงเยียน "จ่ายครับ ขอคิววันนี้ให้ผมเลย"

ลู่อวี่ "..."

พนักงาน "รับทราบค่ะ"

จากนั้นลู่อวี่ก็ถูกลากออกจากห้องอย่างไม่เต็มใจประหนึ่งเด็กน้อยที่ถูกผู้ปกครองลากไปฉีดวัคซีน

โรงจอดรถใต้ดินเป็นโรงจอดรถส่วนบุคคลขนาดเล็กสำหรับครอบครัว โรงจอดรถบ้านพวกเขามีที่จอดรถสำหรับสี่คัน แต่มีรถจอดอยู่เพียงสองคัน หมิงเยียนกดเปิดรถพอร์ชอย่างคล่องตัว บ่งบอกให้ลู่อวี่ขึ้นรถ

"ทำไมไม่ขับเบนต์ลีย์คันนั้นล่ะ" ลู่อวี่ขับเบนต์ลีย์สีน้ำเงินคันข้างๆ ในใจก็โหวบหนึ่งที อย่างบอกนะว่านั่นเป็นเบนต์ลีย์ที่ลู่อวี่ขับประจำ แต่ให้เมียขับแค่พอร์ชคันเล็กอะนะ? นั่นมันไม่ใช่คนแล้ว

หมิงเยียนส่ายหน้า "เบนต์ลีย์บอบบางเกินไป ซ่อมทีหนึ่งต้องใช้เงินเยอะมาก จะขับเฉพาะตอนต้องออกไปคุยธุรกิจ"

ทำไมลู่อวี่ถึงไม่คิดถึงเหตุผลนี้เลยนะ มันแยเกินกว่าที่เขาคาดอีก ต้องบอกก่อนว่าหมิงเยียนโตมาในครอบครัวคนรวย เคยต้องกังวลเรื่องอะไรแบบนี้ซะที่ไหน พอแต่งงานกลับต้องมาวางแผนการเงินอย่างถ่วงถี่ นี่มันอย่างกับคนสวย รวย ขาวมาแต่งงานกับชายหงส์* แล้วคุณภาพชีวิตตกฮวบๆ ช่วงหนึ่งเขารู้สึกผิดจนไม่รู้จะรู้สึกผิดยังไง "เจ้าลู่อวี่ไร้ประโยชน์เกินไปแล้ว!"

* ชายหงส์ เป็นคำแสลง หมายถึงผู้ชายฐานะต่ำที่ศึกษาเล่าเรียนด้วยความมานะจนได้ทำงานที่ดีและได้แต่งงานกับผู้หญิงสาวกรุง

หมิงเยียนเห็นเขากัดฟันกรอดๆ กอดหัวเราะไม่ได้ "ไร้ประโยชน์ยังงี้"

ลู่อวี่กระพืดกระเพียด "ถ้าเป็นผมนะ ต้องหาเงินให้ได้เยอะๆ แล้วเราก็นำซื้อรถหรูจอดให้เต็มโรงจอดใต้ดิน ขับหนึ่งคันทิ้งหนึ่งคันไปเลย"

หมิงเยียนหัวเราะกับความตลกของเขา "ถึงมีเงินแค่ไหนก็ใช้แบบนี้ไม่ได้หรอกนะ ต้องรู้จักมัธยัสถ์ถึงจะร่ำรวย"

ฟังแล้วมีเหตุผลมาก แต่ในใจลู่อวี่ก็ยังคงไม่สบายใจแปลกๆ เขายังมือหมิงเยียนที่กำลังเปิดประตูรถ "ผมขับแล้วกัน"

หมิงเยียน "นายมีใบขับขีหรือ"

ลู่อวี่ยัดดอก "มีสิ ผมไปสอบตั้งแต่เพิ่งบรรลุนิติภาวะได้หมดๆ"

เขาคว่ากุญแจรถไปอย่างภาคภูมิใจ เตรียมจะเปิดประตูฝั่งข้างคนขับให้หมิงเยียน วางแผนในหัวว่าจะคาดเข็มขัดให้ภรรยาขังใจ แก่งลังทำเป็นว่าสิ้นแล้วฉวยโอกาสนี้...อิๆ

หมิงเยียนเอ่ยเตือนสติแบบสบายๆ "สิบปี ใบขับขีนายหมดอายุแล้ว" จากนั้นก็ฉวยโอกาสตอนที่ลู่อวี่กำลังนั่งจ้องคว่ากุญแจรถกลับมาอย่างง่ายดาย ข้างยังลูบหัวบี้อๆ ของอีกฝ่ายหนึ่งที

ลู่อวี่ถูกลูบหัวก็กว้างทันที ขึ้นไปนั่งบนเบาะข้างคนขับอย่างชอบใจ แล้วคาดเข็มขัดนิรภัยให้ตัวเองอย่างเชื่อฟัง จนเมื่อรถขับออกไปไกลแล้วถึงเพิ่งคิดได้ "ไม่ใช่สิ ผมใช้ใบขับขีของลู่อวี่ก็ได้สิ"

"ฮ่าๆ..." หมิงเยียนกลั้นไม่อยู่อีกต่อไป ลั่นหัวเราะออกมา

ลู่อวี่ยกมือข้างหนึ่งปิดตา วันนี้เขาดูใจเกินไปแล้วจริงๆ เทพบุตรจะรังเกียจเขาหรือเปล่า ด้วยสมองที่ขัดข้องบ่อยๆ แบบนี้ เขาจะเอาอะไรไปช่วยลู่อวี่กอบกู้ชีวิตสมรสที่อยู่ในขั้นวิกฤตนี้ล่ะ

ในรถบอวลด้วยกลิ่นของหมิงเยียนทำให้คนรู้สึกเมามาย ลู่อวี่นั่งเงิบไปสามวินาทีแล้วก็ตั้งสติ มองถนนหนทางข้างหน้าออกอย่างสนใจใคร่รู้

เวลาสิบปี เพียงพอแล้วที่จะพลิกโฉมเมืองหนึ่งได้อย่างสิ้นเชิง ลู่อวี่มองเมืองที่คุ้นเคยและท้องถนนที่แปลกตาข้างหน้า "ที่นี่เปลี่ยนไปมากเลย"

หมิงเยียนหยุดรถสัญญาณไฟจราจร ก่อนหันไปมองเขา "ทำไมนายถึง

คิดว่าตัวเองข้ามเวลา ไม่ใช่ความจำเสื่อมล่ะ"

ลู่อวี่ดึงสายตากลับมา ทว่ากลับไม่กล้ามองตาหมิงเยียนเพราะกลัวตัวเองจะสติหลุดอีก เลยต้องจ้องกรอบคางสวยได้รูปนั้นแทน "ผมถามพี่นะ วันที่แก้พฤตจืเมื่อสิบปีก่อนที่กำลังทำอะไรอยู่"

หมิงเยียนสายหน้า "ฉันจะไปจำได้ไง"

ลู่อวี่หุบตาลง "ผมจำได้ วันนั้นผมเขียนนิยายอยู่ในหอ แล้วได้รับรูปลูตงตงที่พี่วาดให้ผม ผมจำรายละเอียดได้ทุกอย่าง แน่نون พี่จะพูดก็ได้ว่า เพราะผมมีความทรงจำกับมันลึกซึ้งเลยจำได้ถึงตอนนี้ แต่เรื่องก่อนวันที่แก้ผมก็ยังจำได้ วันที่เจ็ดผมไปกินหมาล่ามัดกับเหล่าหยาง ไส้มันฝรั่ง ลูกชิ้นกุ้ง ปูอัด ปีกไก่ ผักกาด เหล่าหยางกินข้าวไปสามถ้วย วันที่สิบจะมีควิช สอบเรื่องพืชคณิตเชิงเส้น สองวันนั้นผมก็เพิ่งจะทบทวนจบ พี่จะลองออกข้อสอบทดสอบความรู้ผมก็ได้"

ไฟสัญญาณเปลี่ยนเป็นสีเขียว หมิงเยียนเหยียบคันเร่งขับข้ามสี่แยก ไม่เล่นตามเขา

เงียบไปครู่ใหญ่ ลู่อวี่ก็ขึ้นตาขึ้นมองอีกฝ่าย "พี่ยังไม่เชื่อหรือ"

หมิงเยียน "ฉันไม่เคยเรียนเรื่องพืชคณิตเชิงเส้น"

ลู่อวี่ "..."

ลืมไปว่าคุณภรรยาเป็นเด็กสายศิลป์ สมัยเรียนมหาวิทยาลัยคงไม่มีวิชานี้

"ແ່ກຸ" ลู่อวี่รีบเปลี่ยนเรื่อง "พวกเราแต่งงานกันมานานเท่าไรแล้วหรือ"

"สามปี แต่ไม่ใช่อย่างที่นายคิดหรอกนะ" หมิงเยียนหมุนพวงมาลัยเบาๆ เลี้ยวเข้าพื้นที่ที่ปกคลุมด้วยแมกไม้เขียวขจี ก่อนหยุดจอดหน้าตึกสีขาวสไตล์ตะวันตก

ไม่รอให้ลู่อวี่ถามคลายความสงสัย หมิงเยียนก็ลงจากรถ พาเขาไปลงทะเบียนของคิฟี่เคาน์เตอร์ ไม่นึกว่าที่นี่จะมีประวัติการรักษาของเขาอยู่แล้ว น้องชายหน้าเคาน์เตอร์เห็นลู่อวี่ก็เอ่ยทักทาย "คุณลู่อวี่ไม่ได้เจอกัน

พักนิ่งแล้วนะครับเนี่ย อันนี้บัตรคิวครับ"

"โรงพยาบาลไม่ใช่ร้านอาหาร ฉันต้องมาทุกวันเลยเธอ" ลู่อวีเสี่ยง
ไม่สบอารมณ์

พูดจาอะไรของเขา ไม่เป็นมงคลเลย

น้องชายหน้าเคาน์เตอร์ไม่ใส่ใจในท่าทางผิดปกติของลู่อวี เชิญเขาเข้าไป
ตรวจร่างกายตามโปรแกรมในห้องตรวจก่อนด้วยใบหน้าที่ยังคงประดับรอยยิ้ม

"หมอเซวียเป็นคนต่างชาติ พนักงานที่เขาคอบรมก็พูดจาเหมือนเขา
บางครั้งจะแปลกๆ นิดหน่อยๆ ไม่ต้องใส่ใจ" หมิงเยียนชี้แจงแถลงไข แล้ว
เข้าห้องตรวจไปเป็นเพื่อนลู่อวี

คนต่างชาติแซ่เซวีย? ลู่อวีคิดไม่ออกว่าทำไมนามสกุลคนต่างชาติถึงมี
คำที่ออกเสียงแบบนี้ด้วย แต่พอหันหน้ากลับไปก็เห็นชื่อ 'คลินิกหมอเซวียเต๋อ*'
ตัวเบ้อเริ่มอยู่ตรงเคาน์เตอร์

อ้อ เป็นคนต่างชาติจริงๆ นั่นแหละเนอะ คนปกติที่ไหนจะตั้งชื่อแบบนี้

สภาพแวดล้อมในคลินิกดีมาก ไม่เหมือนคลินิก แต่เหมือนกับ
คลับระดับสูงมากกว่า ที่นี้ทำให้คนมักจะคิดว่าตัวเองไม่ได้อยู่ในสถานพยาบาล
กระนั้นก็มีเครื่องมือครบครัน และราคาก็ดีมากด้วย

หลังทำ CT Scan กับ MRI เสร็จ พนักงานบริการก็เชิญพวกเขาไปนั่งรอ
ในห้องรับรอง ก่อนจะยกขนมยกน้ำชามาเสิร์ฟอย่างใส่ใจ

ห้องรับรองเป็นห้องรับแขกเล็กๆ ห้องหนึ่ง เชื่อมต่อกับห้องตรวจ
ในห้องปูพรมขนแกะสีนํ้าเงิน วางโซฟาผ้ากำมะหยี่สีนํ้าเงินเข้ม เปิดเสียง
ไวท์นอยซ์** เป็นเสียงสายฝนพรำตลอดไปด้วย บรรยากาศน่าสบายใจมากจริงๆ
บนชั้นวางนิตยสารมีวารสารทางการแพทย์และนิตยสารเศรษฐกิจภาษาอังกฤษ
ล้วนวางอยู่ บนผนังเขียนคำปฏิญาณของฮิปโปคราติส*** บนโต๊ะยาวสเตล

* เซวียเต๋อ (謝德) พ้องเสียงกับคำว่าเซวียเต๋อ (缺德) ที่หมายถึงไร้ศีลธรรม

** ไวท์นอยซ์ (White noise) คือเสียงรบกวนที่มีคลื่นความถี่สม่ำเสมอ ทำให้ผู้ฟังรู้สึกถึงความสงบนิ่ง

*** ฮิปโปคราติส (Hippocrates) เป็นแพทย์ชาวกรีกโบราณ ได้รับการยกย่องจากชาวตะวันตกว่าเป็น
'บิดาแห่งการแพทย์'

พระราชวังยุโรปทางเหนือของห้องตั้งบูชาเทวรูปองค์หนึ่ง ดูดี ๆ แล้วเหมือนจะเป็นจางจิ้งจิง*

จางจิ้งจิง? ลู่อวี่นึกว่าตัวเองตาฟาด ถึงกับหันขวับไปมองซ้ำอีกสองรอบ หมิงเยียนเห็นจนชินแล้ว เขายังหยิบเอาธูปสามดอกไปจุดบูชากราบไหว้ ท่านนักปราชญ์แห่งการแพทย์อย่างบริสุทธิ์ใจด้วย

ลู่อวี่ยื่นจมูก ยากจะเข้าใจ "แพทย์แผนตะวันตกทำไมถึงบูชาจางจิ้งจิงด้วยล่ะ"

จังหวะนี้เองประตูห้องตรวจถูกเปิดออกพอดี คุณหมอหนุ่มผมบลอนด์ นัยน์ตาเขียวออกม้ายืนหน้าประตูพร้อมรอยยิ้ม ก่อนพูดภาษาจีนกลางด้วยสำเนียงแปร่งๆ ว่า "การผสมแพทย์แผนจีนและตะวันตกให้ผลการรักษาที่ดี เส้นทางแห่งการแพทย์กว้างใหญ่ไม่มีที่สิ้นสุด ผมยังเคยทำการวิจัยเรื่องอายุรเวชในประเทศ Y มาด้วย แล้วก็ค้นพบว่าขับไล่สิ่งชั่วร้ายของอเมริกาได้เป็นข้อจริงสิ ไวท์นอยซ์ที่เปิดอยู่ตอนนี้ก็เป็นดนตรีบำบัดจากอเมริกาได้เหมือนกัน เป็นเสียงของกระบอกสร้างเสียงฝนซึ่งทำมาจากต้นกระบองเพชรนะ"

เซวียเต๋อพูดพลางยื่นกระบอกทรงยาวให้เขา ก่อนให้เขาเอียงกระบอกไปมา ในกระบอกเหมือนมีเมล็ดข้าวเล็กๆ อยู่เยอะมาก มันค่อยๆ ร่วงลงช้าๆ เกิดเป็นเสียงหยาดฝนซ่าๆ เสนาะหู

เซวียเต๋อยิ้มตาหิ "ผมกำลังอยากแนะนำอันนี้ให้คุณ แล้วคุณก็มาพอดีเลย"

ลู่อวี่ถือกระบอกกระบองเพชรเรียบลื่นในมือด้วยความรู้สึกว่ามันมีคนนี้เชื่อถือไม่ได้สุดๆ

หลังจากอ่านรายงานผลตรวจทั้งหมดเสร็จแล้ว เซวียเต๋อก็หยิบไม้เล็กๆ มาชี้แผ่นฟิล์มเอกซเรย์ "ตอนนี้ยังไม่เจอปัญหาใหญ่อะไร แต่อาการที่กระดูกต้นคอมีการเปลี่ยนแปลงนิดหน่อย แต่มันเป็นโรคเก่าของเขาอยู่แล้ว"

* จางจิ้งจิง เป็นแพทย์ชาวจีนในสมัยราชวงศ์ฮั่นตะวันออก หนึ่งในหมอเวทดาแห่งเจียนอัน เป็นผู้ก่อตั้งหลักการวินิจฉัยและจำแนกกลุ่มอาการของโรคเพื่อกำหนดวิธีการรักษา ซึ่งถือเป็นหลักการรักษาชั้นพื้นฐานของแพทย์แผนจีน

ครั้งนี้รู้สึกไม่สบายตรงไหนละ ทำไมถึงตรวจเยอะขนาดนี้"

ลู่อวี่ "วันนี้ผมหมดสตินะ"

หมิงเยี่ยน "เขาบอกว่าเขาข้ามเวลามา"

ลู่อวี่ "... เรื่องนี้บอกคนอื่นได้ด้วยหรือ"

เซวียเต๋อเงยหน้าขึ้นจากรายงานผู้ป่วย มองสายตาลู่อวี่ที่พยายามส่งซิกให้ภรรยาตัวเองเป็นบ้าเป็นหลังอย่างละเอียด แล้วเอ่ยชมเปาะ "ว่าวมหัศจรรย์จริงๆ"

หมิงเยี่ยน "..."

หลังฟังเหตุการณ์คร่าวๆ จบ เซวียเต๋อก็ถามลู่อวี่น้ำเสียงจริงจัง "คุณแน่ใจได้ยังไม่ว่าคุณข้ามเวลามาจากอดีต ไม่ใช่ความจำเสื่อม บางทีคุณอาจจะแค่สูญเสียความทรงจำช่วงสิบปีนี่ไปก็ได้"

ลู่อวี่ได้แต่เอาคำพูดที่เพ่งพุดกับหมิงเยี่ยนมาพูดซ้ำอีกครั้ง "หมอจำได้หรือเปล่าล่ะว่าวันที่เก้าพฤศจิกายนปีที่แล้วตัวเองกำลังทำอะไรอยู่"

เซวียเต๋อครุ่นคิด "จำได้สิ"

ลู่อวี่ "... ทำไมคนคนนี้ถึงไม่เดินตามเกมเขาเลย"

เซวียเต๋อไหวไหล่ "อ่า ถ้าเรื่องนี้กับผมไปก็ไม่มีความหมาย เพราะผมเป็นอัจฉริยะ เป็นโรคความจำดี* ระดับต้น แต่ผมก็เข้าใจสิ่งที่คุณอยากจะสื่อว่าคุณจะบอกว่าคุณจำเรื่องก่อนจะข้ามเวลาได้อย่างชัดเจนมากใช่ไหมครับ"

ลู่อวี่พยักหน้า "ผมเพิ่งจะทบทวนเรื่องพีชคณิตเชิงเส้นจบ หมอจะลองตั้งคำถามทดสอบผมก็ได้"

เซวียเต๋อหยิบกระดากับปากกาออกมา ครุ่นคิด แล้วก็วางปากกาลง "ผมไม่เคยเรียนพีชคณิตเชิงเส้น"

ลู่อวี่ "เป็นไปได้ไง หมอเป็นนักเรียนแพทย์ไม่ใช่หรือ"

เซวียเต๋อแบมือ "คณะแพทย์ของเมืองนอกไม่ต้องเรียนพีชคณิตเชิงเส้น แต่ผมคิดว่าที่คุณพูดก็มีเหตุผล โจทย์คณิตที่ซับซ้อนแบบนี้ผ่านไปสิบปีก็

* โรคความจำดี หรือไฮเปอร์ธีสมิเซีย (Hyperthymesia) คือโรคที่สมองของผู้ป่วยมีระบบเก็บความทรงจำแบบอัตโนมัติ สามารถจดจำเรื่องต่างๆ ที่ประสบพบเจอในชีวิตอย่างชัดเจน ถึงขั้นจดจำรายละเอียดในเหตุการณ์นั้นๆ ได้อย่างไม่มีวันลืม

ไม่น่าจะทำได้ ถึงเป็นโรคความจำดีก็เกินไปไม่ได้ คณิตศาสตร์นี่ฝืนธรรมชาติ
ของมนุษย์จริงๆ"

"ใช่แหละ" ลู่อารู้สึกอย่างลึกซึ้งว่าตนเจอเพื่อนรู้ใจแล้ว เขาจึงคุยกับ
เซวียเตอร์อย่างสุขใจ

หมิงเยียน "... คนคนนี้เชื่อถือไม่ได้จริงๆ ด้วย

ตัวอย่าง

再少年 1
Zai Shao Nian 1

ต้นมาับการกิจพิชิตหัวใจคุณสามี่ 1
ลวี่เหยี่ยเขียนเฮ้อ เขียน
qMondae แปล

จำนวน 328 หน้า
ราคา 379 บาท

Published originally under the title of 《再少年》 (Zai Shao Nian)
Copyright © 绿野千鹤 (Lyu Ye Qian He)
Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)
Thai edition copyright © 2025 Jamsai Publishing Co., Ltd.
Thai Edition arranged through JS Agency Co., Ltd.
All rights reserved.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-3447-7

ภาพประกอบ -时六-
ออกแบบฟอนต์ Chattriya.sr

จัดพิมพ์โดย
สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว (ในเครือบริษัท แจ่มใส พับลิชชิง จำกัด)
285/33 ถนนจรัญสุนันทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
Tel. 02 840 4888
www.facebook.com/everyyyyy
everybooks@jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย
บริษัท อมรินทร์ บ๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จถนนอม
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จังหวัดนนทบุรี 11130
Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3
www.naiin.com

เป็นเด็ก 18 ที่เขียนนิยายอยู่ดีๆ แต่ดันวาร์ปไปเป็นหนุ่มอายุ 28 ชะงัน!

ลู่อวี๋ ไม่คิดเลยว่าตนจะกลายเป็นประธานบริษัท

ผู้พัฒนาสมองอัจฉริยะนวัตกรรมแห่งยุคในปี 2033

แต่อะไรก็ไม่ว่าการที่มาพบว่าตน ‘แต่งงานอย่างถูกต้องตามกฎหมาย’

กับ**หมิงเยี่ยน**รุ่นพี่แสบเพอร์เฟกต์ผู้ที่เขาแอบชอบสมัยเรียนไปแล้ว!

ดีใจก็ดีใจอยู่ได้ไม่นาน เพราะอีกฝ่ายกลับมาขอหย่าสิ...

แล้วยังเคราะห์ซ้ำกรรมชด เพราะเขาดันวาร์ปมาผิดเวลา

โผล่มาในตอนที่บ้านกำลังเผชิญวิกฤตทางการเงินอย่างหนักจนเรียกว่าใกล้เจ๊งอีก

เห็นทีจะถึงเวลาที่ลู่อวี๋ต้องฟื้นคืนชีพให้บริษัทแล้ว

โอ้เรามันก็เทพชะด้วย ในเมื่อนิยายก็ดัง สมองอัจฉริยะก็มี สร้างกระแสให้มันอีกทีเป็นใจ

แต่เรื่องความรักล่ะ... **เขาจะกอบกู้บริษัทไปพร้อมๆ กับกอบกู้หัวใจสำเร็จมั๊ยล่ะเนี่ย!**

Warning: violence

ทดลองอ่าน

18+

เหมาะสำหรับผู้อ่านอายุ 18 ปีขึ้นไป

ISBN 978-616-06-3447-7

9 786160 634477

ราคา 379 บาท